KONUŞAN KUŞLAR MUCİZESİ

Görmedin mi ki, göklerde ve yerde olanlar ve dizi dizi uçan kuşlar, gerçekten Allah'ı tesbih etmektedir. Her biri, kendi duasını ve tesbihini şüphesiz bilmiştir...
(Nur Suresi, 41)

HARUN YAHYA

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

ARAŞTIRMA
Y A Y I N C I L I K

Birinci Baskı: Ağustos 2003
İkinci Baskı: Haziran 2007

Belediye Caddesi
Liman İş Merkezi No: 64
Sefaköy- İstanbul

Baskı: Seçil Ofset
100 Yıl Mahallesi MAS-SİT Matbaacılar Sitesi
4. Cadde No: 77 Bağcılar-İstanbul
Tel: (0 212) 629 06 15

w w w . h a r u n y a h y a . o r g - w w w . h a r u n y a h y a . n e t

İ Ç İ N D E K İ L E R

Önsöz

Giriş
Darwinistlerin Akıl Sahibi
Sandığı Kör Tesadüfler

1. Bölüm
Kuşlarda Ses Oluşumunu
Sağlayan Özel Tasarım

11. Bölüm
Ses Taklidi Yapan
Kuşlardaki Yüksek Şuur

111. Bölüm
Ses Taklidi Yapan Kuşlar
Evrimci İddiaları Geçersiz
Kılmaktadır

Sonuç

Ek Bölüm

Evrim Yanılgısı

OKUYUCUYA

Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 150 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedirler. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

Bunun yanında, sadece Allah'ın rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat edilmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

YAZAR VE ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 60 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveççe gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme,

kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

Ö N S Ö Z

Y eryüzündeki canlı türlerinin her biri mucizevi özellikler ve hayranlık uyandıran yeteneklerle yaratılmışlardır. Tek bir canlı türü incelendiğinde dahi, Allah'ın ihtişamlı yaratışının yüzlerce delilini görmek mümkündür.

Kuran'da bir ayette **"Yeryüzünde hiçbir canlı ve iki kanadıyla uçan hiçbir kuş yoktur ki, sizin gibi ümmetler olmasın. Biz kitapta hiçbir şeyi noksan bırakmadık, sonra onlar Rablerine toplanacaklardır." (Enam Suresi, 38)** şeklinde bildirilmektedir. Bu ayette dikkat çekilen kuşlar, üzerinde düşünülmesi ve incelenmesi gereken canlı topluluklarındandır.

Kuşlar yeryüzünde yaklaşık 10 bin türü bulunan ve birbirinden mucizevi özellikler taşıyan canlılardır. Yaşadığımız her yerde bu canlıların çok sayıda farklı türü ile karşılaşmamız ve bu türlerin her birinde hayranlık uyandıran farklı yönler görmemiz mümkündür. Bu canlılar estetik görünümleri, kusursuz uçuş mekanizmaları, göç etme konusundaki uzmanlıkları, yuva yapma becerileri veya gösterdikleri fedakarca davranışlar ile yaratılış gerçeğine delil olan sayısız özelliğe sahiptirler.

Kuşlar, aynı zamanda sosyal gruplar oluşturma yönünde de özel bir yetenekle yaratılmışlardır. Pek çok kuş türü topluluk halinde yaşar, birbirlerini tehlikelere karşı uyarır, yiyecek ve barınacak yer bulma konusunda ortaklaşa çalışır, çeşitli fedakarlıklarda bulunarak birbirlerine pek çok konuda yardımcı olurlar. (Detaylı bilgi için bkz. Harun Yahya, *Canlılarda Fedakarlık ve Akılcı Davranışlar*) Bu yönleriyle, Allah'ın Kuran'da dikkat çektiği gibi kendi içlerinde iletişim kurabilen, Allah'ın kendilerine ilham ettiği görevleri ortaklaşa yerine getiren canlılardır.

Bazı kuşlar da vardır ki, zekaları ve çeşitli kabiliyetleri ile dikkat çekerler. Bu kitabın konusunu da oluşturan ve "ses taklidi yapabilen kuşlar" olarak tanımlayabileceğimiz bu kuş cinsleri papağanlar, ötücü kuşlar ve sinek kuşlarıdır. Birçok insan, söz konusu kuşların konuşma yeteneklerini duymuş, hatta televizyonda görmüş veya canlı olarak şahit olmuştur. Ancak bu canlıların "konuşabilmeleri"nin ya da "sesleri taklit edebilmeleri"nin nasıl büyük bir mucize olduğunu, bu canlıları Allah'ın ne kadar kusursuz sistemlerle yarattığını düşünmemiş olabilir.

İşte bu kitapta söz konusu canlıların konuşma ve ses taklidi yeteneği ile donatılmasının yaratılışın sayısız mucizelerinden biri olduğu anlatılacak, aynı zamanda bu yeteneğin evrim teorisinin iddialarını nasıl geçersiz kıldığı açıklanacaktır. Böylece Allah'ın yaratışındaki ihtişam tüm açıklığıyla gözler önüne serilecektir.

AKILLI TASARIM yani YARATILIŞ

Kitapta zaman zaman karşınıza Allah'ın yaratmasındaki mükemmelliği vurgulamak için kullandığımız "tasarım" kelimesi çıkacak. Bu kelimenin hangi maksatla kullanıldığının doğru anlaşılması çok önemli. Allah'ın tüm evrende kusursuz bir tasarım yaratmış olması, Rabbimiz'in önce plan yaptığı daha sonra yarattığı anlamına gelmez. Bilinmelidir ki, yerlerin ve göklerin Rabbi olan Allah'ın yaratmak için herhangi bir 'tasarım' yapmaya ihtiyacı yoktur. Allah'ın tasarlaması ve yaratması aynı anda olur. Allah bu tür eksikliklerden münezzehtir. Allah'ın, bir şeyin ya da bir işin olmasını dilediğinde, onun olması için yalnızca "Ol" demesi yeterlidir. Kuran'da Allah şöyle buyurmaktadır:

Gökleri ve yeri (bir örnek edinmeksizin) yaratandır. O, bir işin olmasına karar verirse, ona yalnızca "Ol" der, o da hemen oluverir. (Bakara Suresi, 117)

GİRİŞ

Darwinistlerin Akıl Sahibi Sandığı Kör Tesadüfler

K onuşan kuşların sahip olduğu kusursuz sistemlerden söz etmeye başlamadan önce, evrim teorisinin tüm varsayımlarının[8] temelini oluşturan "tesadüf" iddiasının geçersizliği üzerinde durmakta yarar vardır. Böylece bu kitapta bahsedeceğimiz canlıların hayret verici özelliklerinin de tesadüflerin bir eseri olduğunu iddia etmenin ne derece büyük bir mantıksızlık olduğu daha açık bir şekilde anlaşılacaktır.

"Tesadüf"; bilinçsiz, düzensiz, plansız, gelişigüzel gibi pek çok sıfatı kapsayan bir sözcüktür. Bilinçli bir güç, bir sistem, bir akıl, bir bilgi kaynağı değildir. Tesadüf sözcüğü, planlanmamış durumları meydana getiren, belirli bir amaç taşımayan olayları ifade eder.

Ancak tesadüf kelimesinin bilim dünyasında, Darwinist-materyalist çevrelerce hangi anlamlarda kullanıldığına baktığımızda oldukça farklı izahlarla karşılaşırız. Darwinist-materyalist felsefeyi savunan bilim adamları, tesadüf kelimesine "yaratma" gibi şuur, akıl, bilgi, plan, düzen gerektiren anlamlar yükler ve tesadüften adeta "güç sahibi" bir varlıktan bahseder gibi söz ederler. Bunun amacı da, canlılığın "yaratılmış" olduğu gerçeğini inkar etmektir.

Not A Chance (Tesadüf Değil) adlı kitabın yazarı R. C. Sproul, tesadüf kavramının bilim dünyasındaki Darwinist çevrelerin çabalarıyla kazandığı gerçek dışı anlamı şöyle açıklamaktadır:

Bilim adamları **tesadüfe bir güç atfettiklerinde fiziğin alanını sihre terk etmiş olurlar.** Tesadüf (Darwinistlere göre) sadece tavşanların değil, fakat tüm evrenin yokluktan ortaya çıkmasını sağlayan sihirli bir değnektir.[1]

Yaratılış gerçeğini sayısız bilimsel ispata rağmen göz ardı eden bu çevreler, büyük bir bağnazlıkla ideolojilerini savunmaya devam ederken, ne kadar büyük bir yanılgıya kapılmış olduklarını, akıl ve mantıktan ne kadar uzaklaştıklarını fark edemezler. Fransız bilim adamı Prof. Pierre Delbet de, *La Science et la réalité* (Bilim ve Gerçek) adlı çalışmasında, tesadüflere yaratıcı güç atfetmenin büyük bir aldatmaca ve mantık dışı bir yöntem olduğunu şöyle dile getirmiştir:

Tesadüf, bugün bütün kanunların en geneli olan bir kanun olarak belirir. Benim için, Montaigne'in kelimeleriyle, sadece **cehaletin ve ilgisizliğin sağlayabileceği yumuşak bir yastık gibidir, fakat bu bilimsel (gösterilmeye çalışılan) bir yastıktır**.[2]

Darwinistlerce canlılığın kökeni için bilimsel bir açıklama gibi yansıtılan "tesadüf" kavramı gerçekte gelişigüzelliği, amaçsızlığı, belirsizliği ifade eder. Dolayısıyla kusursuz bir sistemin, mükemmel bir dengenin bu "kör tesadüfler"in eseri olarak ortaya çıktığını iddia etmek ne akıl ve mantıkla, ne de bilimle bağdaşmaktadır. Var olan bir tasarımı

görüp bu tasarımın "amaçsız olduğunu" öne sürmek, işleyen bir düzeni görüp bu düzeni "rastlantılar" ile açıklamaya çalışmak, gerçekleri göz göre göre inkar etmekten başka bir şey değildir.

Darwinist bilim adamları tarafından öne sürülen, canlılığın tesadüflerin eseri olduğu iddiasının imkansızlığını, şöyle bir örnekle de açıklamak mümkündür: Farklı elektronik malzemeleri, devreleri, kabloları, bilgisayar parçalarını içeren dev bir depo düşünelim. Sonra da depodaki bu parçaların kendi kendilerine birleşerek bir robot olmalarını bekleyelim. Bir "tesadüf" sonucu parçaların birbirlerine uyumlu olarak birleşmeye başlamaları için sizce ne kadar zaman geçmesi gerekir? Biraraya geldiklerinde ortaya nasıl bir yapı çıkaracaklarını bilmeyen, dolayısıyla asıl amaçlarının ne olduğunun farkında olmayan birbirinden bağımsız parçaların, işlevsel bir robot meydana getirmeleri ihtimali nedir? Elbette ne kadar zaman verilirse verilsin böyle bir hayalin gerçekleşmesi imkansızdır.

Bu parçaların herhangi bir tasarım dahilinde birleşmesi için bilinç sahibi bir varlığın müdahalesinin gerekli olduğuna kimsenin kuşkusu yoktur. Böyle bir durumda tesadüflerin etkisi ise, mevcut düzeni altüst etmekten başka bir şey olmayacaktır. Dolayısıyla cansız, mekanik parçalardan oluşan tek bir robotun bile, kendi kendine, başıboş etkiler sonucu oluşabilmesi ihtimali üzerinde durmak akıl dışıyken, birbirinden kompleks sistemlere sahip, her bir organı onlarca vazgeçilmez parçadan oluşan bir canlının tesadüflerin eseri olduğunu öne sürmek bundan çok daha büyük bir akılsızlıktır.

Ünlü biyokimya profesörü Micheal J. Behe, tesadüfü karşılaştığımız düzen ve çeşitliliğin kanunu olarak gören meslektaşlarına duyduğu hayreti şöyle dile getirmektedir:

Tesadüf tesadüftür, ancak Darwin'in teorisinde kanundur. Biz hücrelerin özelliklerinin dizayn edildiğini söylerken, bazıları bunun mutasyonlarla ve doğal seleksiyon ile gerçekleştiğini söyler. Tesadüf iddialarını tamamen çıkardığımızda ise bu özelliklerin dizayn edildiği sonucuna varırız.[3]

Görüldüğü gibi Darwinistler, "tesadüf"ü, doğadaki tüm canlıları, onların kompleks yapılarını, organlarını, genetik bilgilerini yaratan bir unsur olarak görmektedirler. Tesadüflerin, gerçekte hesap, plan, tasarlama, muhakeme gibi akıl gerektiren eylemleri büyük bir başarıyla gerçekleştirdiklerine inanmaktadırlar. "Tesadüf"e olağanüstü görevlerin ve anlamların yüklendiği bu batıl anlayışın savunucularına göre, yüz binlerce yıldır yaşamış tüm insanların beyinlerini, akıllarını, düşünme kabiliyetlerini, muhakeme yeteneklerini, hafızalarını, görünümlerini ve diğer tüm özelliklerini şekillendiren güç, "tesadüf" isimli bu sözde "deha"dır. Bu saçma iddiaya göre buluşlar yapan, karmaşık fizik denklemlerini çözen, diğer canlıların yapısını inceleyen profesörler, değerli sanat eserleri üreten sanatçılar, milyonlarca insanı yöneten devlet adamları da şuursuz tesadüfler tarafından var edilmişlerdir. Darwinistlere göre kör tesadüfün, "doğal seleksiyon" denen seçme mekanizmasıyla birleştikten sonra, söz konusu olağanüstü olayları gerçekleştirmek için ihtiyacı olan tek şey "zaman"dır. Bu çarpık mantığa göre

eğer tesadüfe zaman verilirse, kara bir çamuru, kuşlara, atlara, zürafalara, kelebeklere ve hatta bilim adamlarına, politikacılara, ressamlara çevirebilir. Tamamen fantastik ve akıl dışı bir bilim kurgu hikayesini andıran bu iddiaların hiçbir bilimsel kanıtı yoktur.

Bugüne kadar pek çok kitapta evrim teorisinin tesadüf ile ilgili bu son derece mantıksız iddialarını geçersiz kılan yaratılış harikalarından söz ettik. Yaratılışın önemli delillerinden biri olan kuşlardaki konuşma ve ses taklidi yeteneklerini ele aldığımız bu kitapta da, kendilerini tesadüf çıkmazının içine sokan evrimcilerin sergiledikleri ciddi mantık bozukluklarına tanık olacağız. Böylece evrimcilerin içinde bulundukları açmazı hep birlikte göreceğiz.

Bölüm –1-
Kuşlarda Ses Oluşumunu Sağlayan Özel Tasarım

K onuşmak ya da bir sesi taklit etmek, birçok kişinin düşündüğü gibi yalnızca ağzın açılıp kapanmasıyla oluşan basit bir beceri değildir. Bunun için çok kompleks sistemlerin birarada bulunması ve bu sistemlere ait tüm parçaların kusursuzca ve uyum içinde çalışması gereklidir. Bu kitapta değineceğimiz kuşların ses taklidi yeteneği de, tüm bunlar göz önünde bulundurulduğunda, pek çok olağanüstülük sergilemektedir.

Bazı kuş türleri, hayvanlar arasında çok nadir rastlanan ses taklidi yeteneğine sahiptir. Bu yeteneğe sahip en güzel örnek ise papağanlardır. Papağanlar kapı gıcırtısı, açılan şişe kapağı, telefon sesi, melodili ıslıklar gibi pek çok sesin yanı sıra insan konuşmasını da taklit edebilmektedirler. Papağanlar ve bazı kuş türlerinde gözlenen bu taklit yeteneği, tesadüf eseri elde edilebilecek bir yetenek değildir. Bir canlının duyduğu sesi taklit edebilmesi, kompleks fiziksel yapıların varlığını gerektirir. Özellikle bir kısım kuşların yaptıkları insan sesi taklitlerinin, tonu, vurgusu, ifade şekli ile orijinalinin çok benzeri olması, bu yapılarının son derece özel olmasından kaynaklanmaktadır.

Bir kuşun duyduğu bir sözcüğü söyleyebilmesi ya da bir melodiyi seslendirebilmesi için, fiziksel yapısının buna uygun olması, işitme-görme duyularının kusursuzca çalışması, duyuları ile elde ettiği bilgileri hafızasına kaydedebilmesi ve kendine göre bir anlama-kavrama yeteneğine sahip olması gerekir.

Bir papağanın telefon çaldığında "alo", kapı zili çaldığında "kim o?" demesi ya da tanıdığı bir kişiyi gördüğünde ismiyle hitap etmesi, bu durumla ilk kez karşılaşan kişiler tarafından hayretle karşılanır. Ancak son derece şaşırtıcı olan bu olay, birçok kişi tarafından gereği gibi düşünülmez ya da zaman içerisinde doğal karşılanmaya başlanır. Oysa bir kuşun tek bir kelimeyi söylemesi için bile pek çok hayranlık uyandırıcı olay gerçekleşmektedir.

Öncelikle kuş bir kişiyi "görmekte" ve onu "tanımakta"dır. Ayrıca kuş, tanıdığı bu kişiye nasıl bir tepki vereceğini bilmektedir. Yanına gelen bu kişi ile ilgili sözleri hatırlamakta ve bunları söylemektedir. Bu durum, kuşun bir hafızaya sahip olduğunun açık delilidir. Kimi kuş türlerinin kendilerine sorulan soruyu algılayıp, bu soruya mantıklı bir cevap verebildikleri de göz önünde bulundurulursa, durum daha da kompleks bir hal alır. Kırmızı bir kağıt parçası için "bu ne renk?" diye sorulduğunda, "kırmızı" cevabını veren, Alex adındaki eğitimli gri papağan bu konuda önemli bir örnektir.[4] Bu papağanın yeteneklerine ilerleyen bölümlerde daha detaylı değineceğiz.

Bir kuşun böyle bir yeteneğe sahip olması büyük bir yaratılış harikasıdır. Çünkü kuşlar (ve diğer hayvanlar), müstakil bir akıl ve iradeye sahip olmayan, insanlardaki gibi düşünme, bilinçli kararlar alma, bunları uygulama konusunda kararlı davranma gibi

özellikleri olmayan canlılardır. Konuşma ve sesleri taklit edebilme yeteneği, Allah'ın bazı kuş türlerine öğrettiği bir fiildir. Bu canlılar bunları kendi akılları, iradeleri ya da bilinçleriyle değil, yalnızca Allah'ın ilhamıyla gerçekleştirmektedirler. Allah bir ayetinde **"... O'nun, alnından yakalayıp-denetlemediği hiçbir canlı yoktur..." (Hud Suresi, 56)** şeklinde bildirerek, canlılar üzerindeki hakimiyetini haber vermiştir. Ses taklidi yapan kuşların sahip oldukları tüm mucizevi özellikler de, Allah'ın, yaratışındaki ihtişama şahit olmamız için biz insanlara gösterdiği delillerden sadece biridir.

Kuşlarda Sesin Fiziksel Oluşumu

Papağan gibi insan sesini taklit edebilen kuşların, insanların konuştuğu dili ve vurguları kullanabilmeleri, aynı kelimeleri telaffuz edebilmeleri için insanlarınki gibi bir gırtlak yapısına sahip olmaları gerektiği düşünülebilir. Fakat bu canlıların sahip oldukları gırtlak yapısı insanınkine hiç benzemez. Gırtlak, ses telleri, dil, dudak, damak, diş gibi insanın konuşmasında etkili olan fiziksel yapılar kuşlarda tamamen farklıdır, hatta bu organların bir kısmı bu kuşlarda hiç bulunmaz. Ama söz konusu kuşlar, bu yapılara sahip olmamalarına rağmen, insanların söyledikleri ifadeleri aynı tonlama ile söyleyebilmektedirler. İnsanın, dili olmadığında konuşamadığı ya da ses telleri zarar gördüğünde ses çıkaramadığı düşünülecek olursa, tamamen farklı fiziksel özelliklere sahip olan bir papağanın, muhabbet kuşunun ya da Mynah türü bir karganın insan ile aynı şekilde konuşabilecek bir sisteme sahip olması, üzerinde düşünülmesi gereken bir konudur. İnsanlarda ve kuşlarda ses oluşumu için kullanılan sistemler arasında daha başka farklılıklar da vardır. İnsanlarda konuşma seslerinin çoğu, ciğerlerdeki hava gırtlaktan geçerken üretilir. Farklı sesler ise, ses telinin titreşme derecesine göre oluşur. Dilin ve dudakların pozisyonu, hava akımının ağız ya da burun boşluğundan geçmesi gibi daha birçok faktör de sesin oluşumuna etki eder. İnsanlarda bulunan yutak, gırtlak yukarısındaki ses sisteminin, dil tarafından iki ayrı boşluğa ayrılmasını sağlar. Oluşan bu farklılık, ses tellerinden gelen frekansın (titreşim sayısının) tonlamasını yükseltmiş olur. Böylece ses yolunda titreşen sesler 'formant'ları oluşturur. Formant (Latince *formare* -şekillenmek- kelimesinden türemiştir) havanın ses yolu üzerinde aldığı doğal biçimlerdir (tınlamalardır). Örneğin bir ünsüz harfi seslendirdiğimizde, bunun bir sonraki sese farklı bir etkisi olur. Sesli harf, sessize yaklaştıkça formantları yükseltir veya azaltır. Yapılan deneyler bu iki formantın konuşma seslerinin, diğer seslerden ayırt edilmesini sağladığını göstermektedir. [5]

Kuşların ise insanlar gibi gırtlakları (*larynx*: larenks) yoktur, fakat onlarda *syrinx* (östaki borusu, *fistül*) denilen ve ses çıkarmalarını sağlayan özel bir organ vardır. Kuşlarda ciğerlerden çıkan hava syrinx adı verilen bu organdan geçer. Kuşların ses organı, bir anlamda insanlardaki gırtlağa denktir. Kuşlar ve insanlar arasındaki başlıca farklılıklardan biri de, insanlardaki ses tellerinin nefes borusuna daha yakın bir pozisyonda bulunmasıdır. Kuşlardaki ses organı syrinx'in, kuşun vücudunun derin bir yerinde bulunuyor olması, kuşların nasıl ses çıkarttıkları hakkında bilim adamlarının tam bir cevaba ulaşmalarına engel olmaktadır. Bilim adamları, enfraruj ve x-ışını kameraları ile kuşları izleme, kuşların boğazlarına yerleştirilen fiber optik mikroskoplar sayesinde onların ötüşlerini ve konuşmalarını yakından inceleme imkanlarına sahip olmalarına rağmen, kuşların şarkı söylemeyi ve sesleri taklit etmeyi fiziksel olarak nasıl başardıklarını hala tam olarak açıklayamamaktadırlar.

Kuşların ses organı göğüs kısmında, gırtlağın iki bronşa ayrıldığı noktada bulunan ikili bir enstrüman gibidir. Yan sayfadaki şekilde görüldüğü gibi syrinx'in bir ucu bir

bronşa, ikinci ucu diğer bronşa açılır ve bu kanalların her biri ses üretebilir. Bazı kuşlar ise aynı anda ses organının iki tarafını ya da iki taraftan birini bağımsız olarak kullanabilmektedir. Bu sayede, iki ayrı frekanstaki tonu aynı anda çıkartabilirler ve bir taraf ile yüksek bir notayı söylerken, diğeri ile alçak bir notayı seslendirebilirler. Bu durum, kuşun aynı anda iki farklı notayı seslendirebilmesini, hatta kendisi ile düet yapabilmesini mümkün kılar. Görüldüğü gibi kuşların ses organının iki bronş kanalının birleşiminde bulunması, sesin iki kaynakta üretilmesini sağlar. Buralarda üretilen sesler, daha sonra büyük ölçüde birbirlerine karışarak kuş şarkılarının zengin bir melodiye sahip olmasına imkan verir. Ayrıca insanlar ses çıkarmak için, soludukları havanın yaklaşık %2'sini kullanırken, kuşlar neredeyse tamamını kullanabilmektedirler. [6]

Syrinx organı, kuşun boğazının aşağısında, köprücük kemiğinin içindeki kesede yer alır. Bu keseyi kaplayan zar, ciğerlerden geçen havaya karşı hassastır. Zarın elastikiyeti ve kompleksliği ise sesin kalitesini belirleyen unsurlardır. Bununla birlikte sesin kalitesi nefes borusunun uzunluğundan, gırtlağın daralmasından, boğazdaki kaslardan, gaganın yapısından ve hareketlerinden de etkilenir. Kısacası kuşlardaki syrinx organının kompleksliği, çıkarılan seslerin kompleksliğini belirler. Papağanlarda, muhabbet kuşlarında ve bir kısım ötücü kuşlarda syrinx kaslarının sayısı diğer kuşlara göre daha fazladır ve yapısı daha komplekstir. Syrinx organına ait kaslar havanın akışını, dolayısıyla sesin özelliğini etkilerler.

Ayrıca papağanlarla muhabbet kuşlarının insan sesini taklit etmek için kullandıkları farklı teknikler de oldukça etkileyicidir. Papağanların insanlar gibi kalın dilleri vardır ve bu onların insanlara benzer sesler çıkarmalarına olanak sağlar. Ses düzenini, özel gırtlak yapılarında iki ayrı yerden hava üfleyerek üretirler ve bu arada ünsüzlerin algılanması için gerekli olan sesleri de bağımsız olarak üretirler. Syrinx'ten çıkan başlangıç sesi, daha sonra boğaz ve ağızda dilin de yardımıyla şekillenir. İki ünlü araştırmacı olan Dianne Patterson ve Irene Pepperberg, gri papağanlarla sesli harflerin çıkarılması üzerine yaptıkları çalışmalarda önemli sonuçlara varmışlardır: Papağanların çok farklı bir ses organı anatomisi olduğu halde -örneğin dişleri ve dudakları olmamasına rağmen- insanların çıkardığı seslilere çok benzer sesler üretebilmektedirler. [7] Gerçekten de papağanlar ve muhabbet kuşları "m", "b" gibi dudakların yardımı ile söylenebilen sesleri dahi gayet net taklit edebilmektedirler.

Ancak muhabbet kuşları küçük bedenlerinden ötürü papağanlarla aynı tekniği kullanamazlar. Onlar syrinx'i kullanarak 2.000-3.000 Hz taşıyıcı frekans oluşturup, bunun üzerine sonradan ikinci bir titreşim eklerler. Bu, frekans modülasyonu (FM: Frequency Modulation: frekans ayarı) olarak bilinen bir sistemdir ve hemen herkesin evinde bulunan AM (amplitude modulation: genlik modülasyonu) radyolarının ardındaki çalışma prensibidir. Birçok FM yayın istasyonu da günümüzde artık sinyallerine alt taşıyıcılar eklemektedir. Bunlar normal sinyaller gibi taşıyıcı üzerinde ayarlanan sinyallerdir. Fakat çok yüksek frekanstadırlar. Normal sinyallerin frekansı 20–20.000 Hertz arasında değişirken, birçok alt taşıyıcının frekansı ise 56.000 Hertz'de başlar. FM

sisteminin kullanılmasının asıl sebebi, AM sisteminin büyük bir dezavantajına sahip olmasıdır: AM sisteminde parazit olarak algılanan birçok doğal ve insan üretimi radyo sesi de yayına karışır. Çünkü AM radyolarda zayıf sinyaller güçlü olanlardan daha sessiz oldukları için, sinyal düzeyinde gürültü olarak algılanan farklılıklar oluşur. AM alıcılarının da bu parazit sesleri geri çevirme imkanı yoktur.

Bu problemi gidermek için Edwin H. Armstrong, dalganın kuvveti nedeniyle oluşan gürültüyü ortadan kaldıracak bir sistem keşfetti. İletilen sinyalin ya da taşıyıcının kuvvetini değiştirmek yerine, frekansı (ses dalgasının saniyedeki sıklığı) değiştirdi. Bu yöntem sayesinde genlik (ses dalgasının kuvveti) gürültüsü en aza indirilmiş olur. Fakat muhabbet kuşlarının bu yöntemi kullanmayı nasıl başarabildikleri bilim adamları için hala bir sırdır.

Küçük bir muhabbet kuşunun, insanların uzun çalışmalar sonucu keşfettikleri birtakım prensipleri, doğduğu andan itibaren uygulamayı kendi kendine düşünmesi elbette ki mümkün değildir. Aynı şekilde bir papağanın da, ünsüz seslerin algılanabilmesi için destekleyici sesler üretmesi gerektiğini bilmesi ve kendi bedeninde buna uygun sistemler geliştirmesi imkansızdır. Böyle bir sistemin bilinçsiz tesadüflerin ardı ardına gelmesi ile oluşması da mümkün değildir. Hiç şüphesiz gördüğümüz tüm bu kompleks sistemler, herşeyin Yaratıcısı olan Allah'a aittir.

Kuşlarda İşitme Duyusu

Kuşların, birbirleriyle sesli iletişim kurmaları, şarkı söylemeleri ve bazı kuş cinslerinin de konuşma yeteneklerini sergilemeleri için iyi bir işitme sistemine sahip olmaları gerekir. İşitme duyusu özellikle öğrenmenin en yüksek olduğu kritik dönemlerde oldukça önemlidir. Şarkı öğrenilmesi ile ilgili deneylerde işitsel geri bildirim sisteminin (auditory feedback system) öğrenmede gerekli olduğu ortaya çıkmıştır. Yetişkin olmayan kuşlar bu sistem sayesinde, ezberledikleri bir şarkı kalıbı ile kendi çıkardıkları sesleri karşılaştırarak öğrenirler. Eğer sağır olurlarsa, normal şarkı söylemeleri mümkün olmaz. [8]

Kuşların iyi işiten kulakları vardır, fakat onlar insanlardan farklı şekilde işitirler. Kuşların bir melodiyi tanımaları için bu melodiyi hep aynı oktavda (7 sesten meydana gelen dizi) duymaları gereklidir. Halbuki insanlar bir melodiyi farklı bir oktavda duysalar bile tanıyabilirler. Kuşlar bunu yapamazlar, fakat bunun yerine kuşlar, tınıları (armoniler ile birleşmiş esas notaları) hatırlarlar. Tınıyı ve armonik varyasyonları hatırlayan kuş, bu sayede yanıt verebileceği çok fazla çeşitlilikte ses duyar, hatta bazen bunları üretebilir.

Kuşlar aynı zamanda bizim duyabildiğimizden daha kısa notaları da duyarlar. İnsanlar sesleri saniyenin 1/20'sinde işlemden geçirirken, kuşlar saniyenin 1/200'ünde bu sesleri ayırt edebilirler. [9] Bu demektir ki kuşlar gelen sesleri hızlı ayırt etmede insanlardan üstündürler.[10] Kuşların sesi çözme kabiliyeti insanlardan yaklaşık 10 kat daha iyidir; insanlar bir nota duyarken kuşlar on farklı ses duyabilmektedirler. [11] Ayrıca kimi kuşlar bizden daha alçak sesleri de duyabilirler. Bu kuşların sese olan duyarlılıkları o kadar hassastır ki Bach ile Stravinsky gibi ünlü bestecilerin parçaları arasındaki farkı dahi ayırt edebilirler.

Kuşlardaki bu son derece hassas işitme duyusu mükemmel bir şekilde çalışmaktadır. Açıktır ki, işitme duyusunu oluşturan parçaların her biri özel bir tasarımla yaratılmıştır, çünkü bu parçaların herhangi birisinin eksikliği durumunda kuş hiçbir ses işitemeyecektir. Bu da işitme duyusunun evrimle, yani aşama aşama tesadüfi etkilerle ortaya çıktığı tezini çürütmektedir.

Bölüm –2-
Ses Taklidi Yapan Kuşlardaki Yüksek Şuur

K uşlar ve özellikle de "sesleri taklit eden kuşlar" olarak tanımladığımız grup, son derece hayret verici bir taklit yeteneğine sahiptir. Bu yetenek, söz konusu canlıların belirli bir şuura sahip olduklarını gösterir. Çünkü kuşların taklit yeteneklerini kullanabilmeleri için taklit edecekleri şeyi algılamaları, söylenen sözcüklerdeki vurguları, tonlamaları, zamanlamayı son derece dikkatle değerlendirmeleri, sonra da birtakım ayarlamalar yapmaları gereklidir. Ayrıca kuşun duyduğu sesi unutmaması, bu sesi kaydedeceği, gerektiğinde hatırlayacağı güçlü bir hafızası olmalıdır.

Bu noktada unutmamak gerekir ki taklit, zeka ve bilinç sahibi insanların bile çoğunlukla başarılı olamadıkları bir yetenektir. İnsanların duydukları şarkıları veya sesleri orijinalinin aynısı olacak şekilde taklit etmeleri oldukça zordur. Hatta böyle iyi bir taklit yeteneği olan insanlar, toplum içinde zeka ve gözlem yetenekleri ile ön plana çıkarlar; takdir görürler. Papağanlar ise pek çok insanın başaramadığı veya zorlandığı taklit yeteneklerini hiç zorlanmadan kullanırlar. Bu da onların sahip olduğu "şuur"un bir alametidir.

Ancak burada belirtilmelidir ki kuşların sahip olduğu "şuur" insanın şuuruna benzemez. İnsan, düşünme, kıyas yapma, anlama, öğrenme, öğrendiklerinden sonuç çıkarma, sahip olduğu bilgileri kullanarak yenilikler üretme gibi, hiçbir canlının sahip olmadığı yeteneklere sahiptir. Üstelik insan Allah'ın, yaptığı fiillerden sorumlu tuttuğu bir varlıktır. Allah bir ayetinde şöyle bildirmiştir:

... Amel bakımından hanginizin daha iyi olduğunu denemek için gökleri ve yeri altı günde yaratan O'dur... (Hud Suresi, 7)

Ayette de bildirildiği gibi insan Allah'a karşı sorumludur. **"Sonra onu (insanı) 'düzeltip bir biçime soktu' ve ona ruhundan üfledi. Sizin için de kulak, gözler ve gönüller var etti..." (Secde Suresi, 9)** ayetinde bildirildiği gibi insan Allah'ın "ruh" verdiği bir varlıktır ve dünyada yaptığı işlerin hesabını verecektir. Kuşlar (ve diğer hayvanlar) ise bu sorumluluğa sahip değildir. Onlar yalnızca Allah'ın kendilerine ilham ettiği görevleri yerine getirir ve Allah'ın yüce kudretine şahit olmamıza vesile olurlar. Allah bir ayetinde şöyle bildirmiştir:

Görmedin mi ki, göklerde ve yerde olanlar ve dizi dizi uçan kuşlar, gerçekten Allah'ı tesbih etmektedir. Her biri, kendi duasını ve tesbihini şüphesiz bilmiştir. Allah, onların işlediklerini bilendir. (Nur Suresi, 41)

Kuşlarda Anlama-Öğrenme Yeteneği

Anlama-öğrenme yeteneği bakımından konuşan kuşlar arasında gri Afrika papağanlarının en iyi oldukları bilinir. Bu papağanlardan sonra özellikle sarı enseler (yellow nape), mavi göğüslüler (blue front) ve çift sarıbaşlar (double yellowheads) gelir. Bir papağan türü olan Macawlar da konuşmayı öğrenebilirler, fakat çoğu zaman yüksek ve kaba bir ses kullanırlar. Konuşmayı öğrenebilen papağanlardan Cockatooların, Macawların aksine hoşa giden bir sesleri vardır. Fakat her ikisi de Afrika gri papağanları ya da Amazonlar kadar kolaylıkla eğitilemezler. Mynah türü kuşlar da özellikle konuşma yetenekleri ile bilinirler. Örneğin mynah türü bir kuş, bir çocuk kendisine yaklaştığında ona "merhaba" diye seslenebilir, eğer çocuktan "merhaba" diye karşılık alırsa, "nasılsın?" diyerek soru sorabilir. Daha da ilginci "ismin nedir?" diyerek konuşmaya devam edebilir. [12]

Papağanların çarpıcı özelliklerinden biri, konuşmaları nesnelerle ya da hareketlerle ilişkilendirebilmeleridir. Örneğin, bir süre her sabah kafesinin üzerindeki örtü kaldırılırken kendisine "günaydın" denen bir papağan, bir sabah örtüsü kalktığında bu kelimeyi kendiliğinden söyleyebilir. Pek çok kuş sahibinden de, telefon çaldığında kuşunun "alo" dediğini, ya da kapı çaldığında "kim o?" dediğini duymuşsunuzdur. Üstelik çoğu kuş bunları kendilerine özel olarak öğretilmediği halde yapabilir. Bunun nedeni söz konusu kuşların, olaylar ve bu olaylar esnasında geçen konuşmalar arasında ilişki kurabilmeleridir.

Uzunca bir süre papağanların ve diğer konuşan kuşların sadece taklit yaptıkları düşünülürken, yapılan araştırmalarla bu canlıların şaşırtıcı zihinsel yetenekleri olduğu anlaşılmıştır. Hatta bilim adamları kuşların iletişimindeki kompleksliğin daha yeni yeni anlaşılmaya başlandığına inanmaktadırlar. Prof. Irene Pepperberg'in, 1977 yılından beri "hayvan davranışları ve hayvan-insan iletişimi" konusunda yaptığı çalışmalar, kuşların konuşma ve anlama yetenekleri hakkında derinlemesine bilgi vermiştir. Prof. Pepperberg'in en önemli çalışmalarından biri, 3 gri Afrika papağanı ile yürüttüğü çalışmadır. Bu papağanlardan en yaşlısı olan "Alex", belirli kelimeler kullanarak araştırmacıyla iletişim kurabilmekte, kendisine verilen emirleri anlamakta, kendi isteklerini dile getirebilmekte, sayı sayabilmekte, cisimleri, renkleri, şekilleri tanıyabilmektedir.[13] Bu kabiliyet bilim adamlarına göre, otomatik olmaktan çok, yüksek bir şuur göstergesi olan öğrenme sonucu gerçekleşmektedir.[14] Elbette ki hayvanlarda gördüğümüz bu yüksek şuur, Allah'ın canlılara olan ilhamıdır. Şuursuz atomlardan oluşan, küçücük bir et parçası olan kuşun, kendi kendine böylesine kompleks yetenekler sergilediğini düşünmek kuşkusuz son derece saçmadır. Allah bu canlılarda tecelli ettirdiği yeteneklerle benzersiz yaratma sanatını bizlere göstermektedir.

İlerleyen satırlarda Prof. Irene Pepperberg'in eğittiği "Alex" adlı kuştan örnekler vererek, bir papağanın neler yapabildiğine biraz daha detaylı değineceğiz. Yeteneklerini

genelleyecek olursak bu papağan sadece cümlecikleri üretmek ve kavramakla kalmamakta, aynı zamanda kendisine öğretilen kategori, miktar, renk ve boyut gibi kavramları da anlayabilmektedir. Ayrıca bir cismin bir diğerinden farklı olup olmadığını, bir yerde mevcut bulunup bulunmadığını da ayırt edebilmektedir.[15]

- Alex adındaki bu papağan 40'tan fazla cismin adını öğrenmiştir: kağıt, anahtar, fındık, tahta, buğday, kamyon, kızartma, çamaşır mandalı, tahıl, mantar, ceviz, blok, kutu, duş, muz, makarna, spor salonu, kraker, tırmalama, patlamış mısır, zincir, kivi, omuz, kaya, havuç, çakıl, kupa, turunç, arka, sandalye, tebeşir, su, tırnak, üzüm, ızgara, tedavi etmek, vişne, yün, yeşil fasulye ve elma.

- "Hayır" kelimesini ihtiyacına yönelik yerli yerinde kullanabilmektedir. Ayrıca bir şey istediğinde "buraya gel", "... istiyorum" veya bir yere gitmek istediğinde "...'ya gitmek istiyorum" gibi cümleler kurarak isteklerini sözlü bir şekilde aktarabilmektedir.

- Bu papağan yapılan çalışmalar sonucunda sıfatlarla ilgili cümlecikler de öğrenmiştir. Örneğin 7 rengi -kırmızı, mavi, yeşil, sarı, turuncu, gri ve mor- ayırt edebilmektedir.

- Cisimlerin sayısını ayırt etmek için "iki", "üç", "dört", "beş" ve "altı" rakamlarını -gruplar ne kadar karışık olursa olsun- kullanabilmektedir. 5 farklı şekli 2, 3, 4, 5 veya 6 köşeli olarak isimlendirebilmektedir.

- Alex "kategori" konusunda da kavrama yeteneğine sahiptir. Örneğin "yeşil" kavramının "renk" kategorisinde olduğunu kavramıştır. Aynı zamanda belirli bir renkte ve şekilde olan cisim için, "yeşil"in ve "3 köşeli"nin farklı bir kategoriyi temsil ettiğini anlamıştır. "Hangi renk" ya da "hangi şekil" gibi sorulara her iki özellikten birine göre cevap vermektedir. Diğer bir deyişle, bir eşyanın rengi kendisine sorulduğunda, şekli ile ilgili bir cevap vermemekte, eşyanın rengini söylemektedir. Aynı şekilde, eşyanın biçimiyle ilgili sorulan sorulara da doğru cevap vermekte, kendisinden, "kare" cevabı bekleniyorsa, renkle ilgili değil şekille ilgili bir cevap vermektedir. Bu durum, papağanın "soyut kavramlara karşı yetenek" sahibi olduğunu ortaya koymaktadır.

- 100'den fazla nesneyi istemek, reddetmek, kategorilere ayırmak ve saymak üzere nesnelerin sıfatlarını ve isimlerini birleştirebilmektedir. Bu yeteneklerin ölçüldüğü testlerde ise yüzde 80 oranında başarı elde etmektedir.

- Alex adlı papağan bununla birlikte, "aynı", "farklı" gibi soyut kavramlarla ilgili sorulara cevap vermeyi de öğrenmiştir. Örneğin renk, şekil ya da malzeme özelliklerine göre iki cisim gösterildiğinde, bu cisimlerin hangi kategoride benzer veya farklı olduklarını bilmekte, ya da bu yönde ilişkili değillerse soruyu "hiçbiri" olarak cevaplandırabilmektedir.

- Yapılan çalışmalar sonucunda görülmüştür ki Alex, eğitimlerde kullanılmayan isim, renk, şekil ve malzemeler hakkında da doğru cevap verebilmektedir. Örneğin yeşil üçgen bir tahta ve mavi üçgen bir tahta için "aynı olan nedir?" gibi yönlendirilmemiş bir soruya da doğru cevap vermektedir.

- Eğer bir eğitici Alex'in isteklerine yanlış karşılık verirse (örneğin istenmeyen bir madde ile değiştirirse), Alex genellikle "hayır" diyerek ilk isteğini tekrar etmektedir. Ayrıca iki cisimden hangisinin daha büyük ya da küçük olduğu sorulduğunda doğru yanıt verirken, eğer eşit boyutlarda iseler "hayır" diye tepki vermektedir.

- Farklı şekil ve renklerdeki nesne düzeni verildiğinde, kaç tane nesnenin örneğin yeşil üçgen ya da mavi dörtgen olduğunu söyleyebilmektedir. Farklı boyutlardaki şişe kapaklarını sıraya dizebilen Alex, ayrıca sözcükleri karıştırarak "yeşil fıstık istiyorum" ya da "buraya gel" gibi isteklerini basit cümlelerle ifade edebilmektedir.

- Papağanın kavrama kapasitesi ile ilgili yapılan çalışmalardan biri ise şöyledir: Çeşitli şekil, renk ve malzemeden oluşan 100 cisim arasından kendisine "X cismi ne renktir?" gibi bir soru sorulduğunda, Alex %81,3 doğruluk payı ile bu sorulara yanıt verebilmektedir. Verdiği doğru yanıtlar bu papağanın, sorunun tüm parçalarını anladığını ve gösterilen cisimler arasından istenilen bilgiyi sağlayacak şekilde doğru cevabı seçebildiğini göstermektedir.

Yukarıdaki bilgilerden de görüldüğü gibi, papağanlar -gerekli eğitimi aldıkları takdirde- uzun cümleleri ezberleyip bunları doğru yerlerde ve çeşitli sorulara karşılık vermek için kullanabilmektedirler. Ayrıca çeşitli kelimeleri ve melodileri de tanıyabilmektedirler. Günümüzde papağanlar, yunuslar ve balinalar gibi ileri zeka seviyesine sahip canlılar arasında sayılmaktadır. *The Augusta Chronicle* adlı yayında papağanların zeka ve yeteneklerinden şöyle bahsedilmektedir:

Yapılan yeni araştırmalar papağanların, şempanzeler ve yunuslarda olduğu gibi ancak 5 yaşındaki çocukların başa çıkabileceği karmaşık zihinsel kavramların üstesinden gelebildiğini açıklamaktadır.[16]

Bu arada üzerinde durulması gereken bir diğer bilgi de, hayvanlar arasındaki iletişimin genel olarak -örneğin bir köpeğin havlaması- öğrenilen bir davranış değil, doğuştan var olan bir özellik olduğudur. Kuş türlerinin birçoğunda da temel ses sinyalleri doğuştan ve otomatik olabilir. Ancak belirli sesleri taklit edebilmek ise ayrı bir konudur ve öğrenme yeteneği gerektirir. Araştırmalar, papağan grubu (papağanlar, ibikli papağanlar, muhabbet kuşları), *Corvids* (horoz, kuzgun, alakarga) ve *Craticidae* (Avusturalya saksağanı, currawongs, çekirge kuşu) gibi kuş türlerinde ses becerilerinin birçoğunun öğrenilmiş davranış olduğunu göstermiştir.[17]

Burada unutulmaması gereken bir gerçek vardır: Söz konusu canlılara ait bahsettiğimiz tüm bu yetenekler kendilerine ait değildir. Bilinç ve akıldan yoksun canlıların öğrenme yeteneği geliştirmeleri, sonra öğrendiklerini hafızalarında saklayıp, yerli yerinde kullanmaları Allah'ın bu canlılara olan ilhamıdır.

Kuşların Şaşırtıcı Hafızaları:

Ses taklidi yapan kuşların bu yetenekleri, işittikleri sesleri kaydetmeleri ve hatırlamaları ile doğru orantılıdır. Berlin'de bulunan Freie Üniversitesinin araştırma grubu, bir kuşun herhangi bir sesi nasıl taklit ettiğini araştırırken cevaplanması gereken noktaları şöyle ifade etmektedir:

İnsanlarda çok yaygın olan ses taklidi, hayvanlarda oldukça nadir rastlanır. Şimdiye dek bu özellik yalnız birkaç kuş ailesi (örneğin papağanlar ve bir kısım ötücü kuşlar (*oscines*)) ve bazı memeliler (örneğin deniz memelileri ve yarasalar) için belgelenmiştir. Bu yeteneğin incelenmesi sırasında **bireylerin öncelikle, bir dizi işitsel açıdan denenmiş sinyali sesli olarak edinmeleri, sonra ezberlemeleri ve sonunda taklit etmelerine imkan veren hafıza mekanizmalarının özelliklerini araştırıyoruz.** Biyolojik modelimiz bilinen bülbüldür (*Luscinia megarhynchos*). Bu türün erkekleri işitsel olarak öğrenebilmekte ve 200 farklı şarkı çeşidini doğru seslendirebilmektedir. Bu nedenle çalışmamızın esas amacı, **bu kuşların kompleks öğrenme işinin üstesinden nasıl geldiklerini ve hafızalarındaki bilgileri hayatlarının devamında etkin biçimde nasıl kullandıklarını... ortaya çıkarmaktır.**[18]

Hatırlama kabiliyeti kuşlarda şaşırtıcı derecede yüksektir. Farklı kıtalardaki yazlık ve kışlık evlerinin tam yerlerini hatırlamakla kalmaz, kışın kullanmak için depoladıkları birçok nesnenin tam yerini ve daha önce nektarını içtikleri özel bitkilerin yerini de hatırlarlar. Aslında bazı kuş türleri uzun vadeli hafızada insanları geçerler. Gelen soğuk ve ağır karlı kış şartlarında yaşayabilmek için, bazı kuş türleri sonbahar sırasında binlerce tohumu farklı yerlere gömerler ve kıştan aylarca sonra hepsinin tam yerlerini hatırlarlar.[19]

Kuşkusuz bir kuşun "hafıza"ya ve "öğrenme" yeteneğine sahip olması çok büyük bir mucizedir. Aynı zamanda evrimcilerin canlıların evrimleşme süreci hakkındaki iddialarını anlamsız kılmaktadır. Evrim teorisi, kuşların duydukları sesleri nasıl hafızalarında sakladıklarını ve sonra bunları nasıl yerli yerinde kullandıklarını açıklamaktan acizdir. Böyle bir hafızaya nasıl sahip oldukları, evrimci izahlarla açıklanması mümkün olmayan bir olaydır. *(Detaylı bilgi için bkz. "Ses Taklidi Yapan Kuşlar Evrim İddialarını Geçersiz Kılmaktadır" bölümü)*

Bir kuşun beyninde -küçücük bir et parçasında- öğrendiklerini kaydedeceği bir sistemi kendi kendisine kurması imkansızdır. Böylesine özel bir yapının tesadüf eseri kuşun beyninde oluşması da mümkün değildir. Kuşların hafızalarında ses ve bilgileri kaydedebilmeleri, Allah'ın bu canlılara verdiği pek çok yetenekten sadece biridir.

Konuşan Kuşlar Üzerinde Yapılan Deneyler

Harvard Üniversitesinden Prof. Irene Pepperberg, gri Afrika papağanı (*psittacus erithacus*) üzerinde yaptığı çalışmalarla, Allah'ın konuşan kuşlara verdiği olağanüstü yeteneklerin bir kısmını açığa çıkarmıştır.

Irene Pepperberg ve arkadaşları bu çalışmalar sırasında Alex'e, anlamsız kelime ya da cümleleri tekrar tekrar yinelemek yerine, basit ama anlamlı konuşmalar yaptılar. Örneğin bir kişi "anahtar nerede?" diye soruyor ve diğeri de anahtarı kaldırarak "anahtar burada" diyordu. Birinci kişi, "anahtarın rengi ne?" diye sorduğunda diğer kişi rengini söylüyordu. Aynı çalışmayı farklı kategorilerde, şekil ve içerik açısından da tekrar ettiler. Bu çalışmaların ardından Alex kelimeleri yerli yerinde kullandığında istediği nesne ona veriliyor ve ona iyi bir kuş olduğu söyleniyordu. Bu eğitimle Alex, daha önce de belirttiğimiz gibi, 100 nesnenin isim, şekil, renk ve yapısı hakkındaki sorulara doğru cevap vermeyi öğrendi.[20] Alex, deney yapan kişilerin kendisine ne dediğini anlıyor ve onlarla anlamlı bir şekilde konuşuyordu. Bunu, konuşan iki kişiyi gözlemleyerek başarmıştı. Çoğu zaman yanı başında sistemli olarak birbirlerine soru soran iki kişiyi dinledi. Bir süre sonra, "beni kaşıyın", "patlamış mısır istiyorum" gibi isteklerini dile getirmeye başladı. Eğer istediği yemekten farklı bir şey verilirse bunu reddediyor ve isteğini yineliyordu. Belirli yerlere götürülmeyi istiyordu. Örneğin, "beni iskemleye götürün" diyor, eğer yanlış yere götürülürse götüren kişinin kolundan inmiyor ve isteğini tekrar ediyordu.

Bir başka deneyde ise Alex'e, bir tepsi içinde 7 madde -örneğin mor anahtarlık, sarı odun, yeşil deri, mavi kağıt, turuncu mandal, gri kutu, kırmızı kamyon- gösterilip hangisi gri diye sorulduğunda, Alex yedi nesneye de dikkatlice bakıp "kutu" diye cevap veriyordu. Sonra tepsiye kırmızı üçgen kağıt ve mavi üçgen tahta konarak hangisi aynı diye sorulduğunda "şekil" diye cevap veriyordu.[21]

Papağanların ve diğer konuşan kuşların yetenekleri üzerine yapılan araştırma ve deneyler, Alex ile sınırlı değildir. Oldukça şaşırtıcı örneklerden biri de, Mavi Kuş adındaki küçük bir papağandır. Bu kuş, çalışmalara başlandıktan sonra birkaç hafta içinde kelimelerle anlamlı bir şekilde konuşmaya başlamıştır. Mavi Kuş, istediği şeyleri anlaşılır şekilde sorabilmeyi öğrenmişti. Kafesinin ya da başka herhangi bir kapının açılmasını istediğinde "kapıyı açın", birinin yediği şeyi yemek istediğinde "biraz alabilir miyim?", duş almak için musluğun açılmasını istediğinde "duş al" gibi ifadeler kullanabiliyordu.[22]

Mavi Kuş'a kelimeler direkt olarak ya da şekillerle öğretilmemişti. Bunun yerine eğiticisi Sheryl C. Wilson, kuşa sanki anlıyormuş gibi kelimeleri yavaşça ve yerli yerinde söylemekteydi -örneğin kafesinin kapısını açtığında "kapıyı aç" demek gibi. Bu metodla kuş, kısa bir sürede şu kelimeleri söylenmesi gereken yerlerde söylemeye başladı:

"Nasılsın?", ?"Ne yapıyorsun?", "Nereye gidiyorsun", "Merhaba", "Günaydın", "İyi geceler" ve "Uykucu küçük kuş". Ayrıca sahibinin "Aşağı in", "Lütfen kafesine git",

"Hayır" gibi isteklerini anlıyor ve onlara uyuyordu. Ve sahibi onu ne zaman çağırsa, ona doğru uçuyordu.[23]

Tüm bu bilgiler, bir kısım kuşların da insanlar gibi genel ya da soyut kavramlar kullanabildiğini, geçmiş bilgileri hafızalarında saklayıp hatırlayabildiklerini ortaya koymaktadır. İnsanların kullandıkları sesleri taklit etmeye anatomik yapıları müsait olan papağanlar gibi, diğer bazı kuşlar da insanlarla anlamlı şekilde konuşabilmektedirler. Kuşkusuz bunlar, Allah'ın yaratmasındaki ilim ve aklın birer göstergesi olarak bizi düşünmeye sevk etmektedir. Kuşları konuşma, taklit etme gibi çeşitli kabiliyetlerle yaratan Allah'tır. Allah'ın dilemesi ile bu hayvanlar, kendi beyin kapasitelerinden beklenmeyecek ölçüde üstün bir yetenek göstermekte ve insanları hayrete düşürecek davranışlar sergilemektedirler. Doğada bulunan bu ve benzeri daha binlerce örnek, insanların Allah'ın gücünü ve kudretini bir kez daha görmelerine aracı olmakta; Allah'ı gereği gibi tanımayan pek çok insanın yaratılış gerçeğini düşünmesini sağlarken, iman edenlerin imanlarının daha da güçlenmesine vesile olmaktadır.

Allah, gökte ve yerde bulunan sayısız yaratılış delili üzerinde düşünmemizi emretmiştir. Ancak unutulmamalıdır ki, yalnızca vicdanının sesini dinleyen insanlar bu açık delilleri görebilecek ve Allah'ın izniyle bunların anlamını kavrayabileceklerdir:

Üzerlerindeki göğe bakmıyorlar mı? Biz, onu nasıl bina ettik ve onu nasıl süsledik? Onun hiçbir çatlağı yok. Yeri de (nasıl) döşeyip-yaydık? Onda sarsılmaz dağlar bıraktık ve onda 'göz alıcı ve iç açıcı' her çiftten (nice bitkiler) bitirdik. (Bunlar,) 'İçten Allah'a yönelen' her kul için 'hikmetle bakan bir iç göz' ve bir zikirdir. (Kaf Suresi, 6-8)

Kuşlardaki İletişim ve Sinyalleşme

Kuşlar bakış, ağız hareketi, belirli tüylerin kaldırılması, boynu uzatma, çömelme, sıçrama, kanat çırpma gibi hareketlerle anlamlı bir iletişim gerçekleştirirler. Her kuş türü kendi vücut lisanına sahip olmasına rağmen, birçok tür belirli hareketleri aynı şekilde yorumlar. Örneğin çeşitli türler gagayı yukarı doğru kaldırmayı "uçacağım"; göğsü aşağı doğru hareket ettirmeyi "dikkatli ol" ya da "tehlike" olarak yorumlar. Bazı türler de, kuyruk tüylerini kaldırmayı "seni tehdit ediyorum"; tepelerindeki parlak renkleri göstermeyi genellikle "saldırmaya hazırım" diye algılarlar. Kuşlar, bakışlarındaki değişim ile hem hoşlanmama, küskünlük gibi negatif hisleri hem de zevk, neşe ve merak gibi olumlu hisleri bildirirler.[24]

Kuşlar yüz ifadelerini kullanarak çevrelerine çeşitli mesajlar verirler. Yüz ifadesi çene ya da gaganın hareketleriyle veya kafanın üzerindeki tüylerin şekliyle sağlanır. Bazı türlerde gözün üstündeki tüyler de diğer tüylerden bağımsız olarak hareket ederler. Ayrıca birçok kuş türü, gagalarını açarak gösteri yapar; örneğin esmer kurbağa-

ağız (frogmouth) kuşu gagasını açarak parlak yeşil renkteki geniş ağız boşluğunu gösterir. Bu, kuşun büyüklüğünü vurgular ve olduğundan daha korkutucu gözükmesini sağlar. Diğer bazı kuş türleri de tehdit unsuru olarak gagalarını açarlar, bunu yaparken genellikle ses çıkarmazlar, fakat bazen bu gösteriyi şiddetli nefes sesleri ile zenginleştirirler.[25]

Görüldüğü gibi kuşlar çığlıklar, şarkılar ve vücut lisanı -gözlerde, ibikte, gagada, tüylerde, kanatlardaki değişim- sayesinde iletişim kurarlar. Kuşlar, sürülerindeki diğer üyelerle, komşuları veya aile bireyleri ile iletişim kurmak için de çok çeşitli sesler çıkarırlar. Bu sesler, kısa basit çağrılardan şaşılacak derecede uzun ve kompleks şarkılara kadar değişiklik gösterir. Bazen kuşlar çeşitli araçlar (ağaçkakanlar) ya da özel tüyler (Amerikan ağaçkakanı) kullanarak sesler üretirler.

Dolayısıyla kuşlarda iletişim dediğimiz zaman bu ifade, belirli bir türün bireyleri arasındaki görme, duyma ve kokuya dayalı iletişimlerini de kapsamaktadır. Koku sistemi zayıf olan kuşlar, temel olarak ses ve görme ile iletişim kurarlar. Görüş koşulları zayıf olduğunda, örneğin gece ya da sık yapraklarla kaplı bölgelerde ses kullanmak avantajlıdır. Uzak mesafeler için ise sesli mesajlar en ideal haberleşme yöntemidir. Eğer koşullar uygunsa, kuşların şarkıları birkaç kilometrelik mesafeden duyulabilir.

Şarkıların yanı sıra gri Afrika papağanı Alex örneğinde gördüğümüz gibi, kuşların, insanlarla paylaştığı kavrama ve iletişim becerileri de vardır. Bazı durumlarda anaokul çağındaki çocuklar ile eşdeğer yetenekler sergiler, sosyal etkileşim yoluyla bazı söz dizilimlerini ve insan iletişimine ait unsurları öğrenirler. Bu papağanlar yalnız kaldıklarında ses oyunları yaparlar ve insanların bulundukları ortamlarda mevcut konuşma dizilimlerinden yenilerini üretmek için sesleri birleştirirler. Bu yetenekleri, bu canlılara veren, yerde ve gökteki herşeyi yaratan ve onları birbirinden üstün özelliklerle donatan Allah'tır. Dolayısıyla çevremizde gördüğümüz üstünlüklere ve güzelliklere olan övgülerimiz, övgüye layık olan Allah'a aittir.

Kuşların Çağrı Dili ve Şarkıları

Kuşlar, çıkarttıkları son derece güçlü ve yüksek frekanslı seslerle birbirlerine çağrıda bulunurlar. Yalnızca birkaç kuş türünün sesleri yoktur: Pelikanlar, leylekler ve bazı akbabalar. Kuşların kendi aralarında kullandıkları akustik yapıdaki sesler, bir çağrı dili oluşturur. Kuşların şarkıları ise, bundan daha uzun sayılabilecek, çoğu zaman melodiler içeren bir dizi notadan oluşur. Şarkılar genellikle kuşların kendi aralarında kur yapmalarıyla ilişkilidir.

Çağrılar, şarkılardan daha basittir ve her iki cins tarafından da kullanılır. Kuşların şarkıları çoğunlukla ilkbaharda duyulurken, çığlıkları ise yıl boyunca duyulur. Kuş çığlıkları büyük bir enerji harcanmadan basit bir mesajla çabuk iletişimi sağlar.[26] Bu çağrıların başlıca işlevleri şöyle sıralanabilir:

- Bir kuşun "tür"ünü tanımlamak
- Bir kuşun yerini belirlemek
- Bölge tespit edip burayı korumak
- Besin kaynağı olduğunu bildirmek
- Yavrulara ebeveynlerini tanıtmak
- Sürüyü birarada tutmak
- Düşmanın varlığı hakkında uyarmak
- Düşmanları korkutmak
- Cinsiyeti açıklamak
- Kur yapmak
- Yuvayla ilgili görevlerde -besleme ya da kuluçka gibi- sorumluluk değişimi yapmak
- Pratik yaparak şarkıyı mükemmelleştirmek

Kuşların şarkıları çoğu zaman gelişigüzel çıkarılan sesler değildir. Kuşların söylediği şarkılar belli bir anlam taşıyan, bir amaca yönelik söylenen melodilerdir ve olağanüstü çeşitliliğe sahiptir. Şarkılar, kuşların çağrı ve sinyal kullanarak seslenmelerinden çok daha kompleks bir olaydır. Genellikle erkekler tarafından gösteri yapmak, bölgeyi savunmak veya kur yapmak için kullanılır. Şarkıların sosyal bir fonksiyonu olduğu da düşünülmektedir. Çiftler yuva inşa ederlerken de şarkı yoluyla iletişim kurarlar. Ayrıca kafes kuşları üzerinde yapılan deneyler, ayrı kafeslerde bulunan kuşların şarkı söylemeyi öğrenmesini kolaylaştırdığını göstermiştir.[27]

Ötücü kuşlarda dişiler ve erkekler farklı beyin yapılarına sahiptir, özellikle de ses üretiminin söz konusu olduğu alanlarda. Birçok ötücü kuş arasında erkekler şarkı söylerken dişiler şarkı söylemezler. Kuş türlerinde erkekler eşlerini çağırmak ya da bir ağaç, direk veya kabloyu yerleşim alanı olarak belirlemek için bir "şarkı noktası" kullanırlar. Her kuş türü kendine ait karakteristik bir şarkı söyler, fakat bu şarkılar yaş, cinsiyet, coğrafi konum ve yılın belirli zamanlarına göre değişiklik gösterir. Örneğin çayırlarda yaşayan kuş türleri "uçuş şarkıları" kullanır. Yağmur ormanları gibi yoğun bitkilerin ya da kalın sazlık yataklarının olduğu bölgelerde yaşayan kuşlar ise, yüksek sese sahiptir, çünkü bitkiler görüntüyü kestiği kadar sesi de emerler. Bu yüzden kuşlar genellikle, yaşadıkları ortamın yapısına uygun olan şarkıları kullanırlar.

Görüldüğü gibi kuşlar bulundukları mekana ve amaçlarına en uygun olan yöntemi kullanmaktadırlar. Her kuşun hangi ortamda hangi şarkıyı söyleyeceğini bilmesi, söyleyeceği şarkının anlam ve amaç taşıması bir kuşun kendisinin hesaplayabileceği bir durum değildir. Akıl ve muhakemeden yoksun canlıların, böylesine akıl ve öngörü alameti taşıyan davranışlar sergilemeleri Allah'ın canlılara ilhamıdır. Allah her canlıyı ihtiyacı olan özelliklerle yaratmakta ve onlara akılcı davranışlar ilham etmektedir.

Bölüm –3-
Ses Taklidi Yapan Kuşlar Evrimci İddiaları Geçersiz Kılmaktadır

E vrim teorisinin, diğer tüm alanlarda olduğu gibi kuşların evrimi konusundaki iddiaları da çelişkilerle doludur. Evrim teorisinin savunucuları araştırma ve bulgularının sonuçlarına göre değil, birtakım varsayımlar ve ön kabuller doğrultusunda iddialarda bulunurlar. Evrim teorisinin mantıksızlıkları, çelişkileri pek çok kitabımızda bilimsel delilleriyle sunulmuş, iddialarının geçersizliği evrimcilerin kendi itiraflarıyla gözler önüne serilmiştir (Detaylı bilgi için bkz. *Hayatın Gerçek Kökeni, Evrim Aldatmacası, 20 Soruda Evrim Teorisinin Çöküşü,* Harun Yahya). Dolayısıyla bu kitapta sadece kuşların, çeşitli fiziksel özellikleri ve ses taklidi yetenekleri ile evrim iddiaları aleyhinde nasıl bir delil oluşturdukları konusuna değineceğiz.

Ses Taklidi Yapmayı Öğrenen Kuşlar Hayali Evrim Ağacını Altüst Etmektedir

Darwin, türlerin çeşitliliğini açıklamak için hayali bir soy ağacı çizmiş, tüm canlıların ortak bir atadan geldiklerini ve birbirlerinden türeyerek çeşitlendiklerini öne sürmüştü. Ancak, evrim teorisinin belkemiği olduğu iddia edilen bu hayali hayat ağacı, gerek paleontoloji alanındaki gerekse moleküler düzeydeki bulgular sonucunda altüst olmuştur.

Bu hayali soy ağacını pek çok açıdan geçersiz kılan önemli örneklerden biri de taklit ve konuşma yeteneğine sahip kuşlardır.

1. Ses Taklidi Yapan Üç Kuş Grubu -Ötücü Kuşlar, Papağanlar ve Sinek Kuşları- Aralarında Bir Akrabalık Kurulamadığı Halde, Benzer Fiziksel ve Zihinsel Özelliklere Sahiptirler:

Evrimcilere göre yapısal ve zihinsel benzerlikler nedeniyle, ötücü kuşlar, papağanlar ve sinek kuşlarının ortak bir atadan gelmeleri gerekmektedir. Ancak bu kuş kategorileri evrimcilerin varsaydığı soy ağacına göre birbirinden çok farklı kollarda yer almaktadır ve aralarında herhangi bir akrabalık kurulamamaktadır. Üstelik böyle bir ortak ata ne fosil kayıtlarında bulunmuş, ne de bu kuş türlerine yakın diğer türlerde benzer bir özelliğe rastlanmıştır. Bu nedenle evrimciler, evrim ağacına göre birbirlerinden son derece uzak olan bu farklı kuş kategorilerinin nasıl olup da son derece kompleks bir özellik olan konuşma ve ses taklit etme yeteneğine sahip oldukları konusunda cevapsız kalmaktadırlar.

Yapılan araştırmalar ise, evrimcileri gittikçe çıkmaza sokmaktadır. Örneğin, 1990 yılında Anna sinek kuşu olarak bilinen (*Calypte anna*) bir kuş türü üzerinde yapılan deneylerde, erkeklerin birbirlerinin ötüşlerini taklit ettikleri tespit edilmişti. Bu durum, sinek kuşlarının şarkıları öğrenebildiğini gösteren bir delildi. Ses taklidi yapan kuşlar üzerinde yapılan çalışmalar sonucunda bilim adamları, şarkı söyleyen sinek kuşlarının beyinlerinin yedi ayrı bölgesinin aktif hale geldiği sonucuna vardılar. Bu, ötücü kuşlar ve papağanlardaki yapıyla büyük benzerlik göstermekteydi.

Keşfedilen bu gerçek, canlılar arasındaki sözde evrimsel aşamalar açısından çok büyük sorunlar oluşturmuştur. Seslendirme yapabilen kuş cinslerinin ötüşleri, genetik olarak yerleşik, sonradan öğrenilmemiş sesleri içermektedir. Ancak bunların içinden yalnız üç kuş kategorisi –ötücü kuşlar, papağanlar ve sinek kuşları- yetişkinlerinden şarkı öğrenme ve bunları doğru bir şekilde tekrar etme yeteneğine sahiptir. Araştırmanın başyazarı Duke Üniversitesi Tıp Merkezi nörobiyologlarından Erich Jarvis'e göre bu tür sesli öğrenme şekli, insanların konuşmayı öğrenme sürecine çok benzemektedir. Bu araştırmanın şaşırtıcı olması, ses öğrenme (vocal learning) becerisine sahip kuşların, sözde evrimsel şemaya göre çok farklı uçlarda bulunmalarından kaynaklanmaktadır. Üstelik evrimciler tarafından bu kuşların sözde yakın akrabaları oldukları iddia edilen kuşların hiçbiri benzeri şarkıları öğrenememektedir.

Bu konu ile ilgili iki evrimci senaryo bulunmaktadır: Birincisi, tüm kuşların gerekli beyin yapılarına sahip olan ortak bir atalarının bulunduğu ve nasıl olduysa yalnız belirli kuş cinslerinin sesleri öğrenme yeteneğini geliştirdikleridir. Diğer cinslerin ise bunu başaramadıkları ve zaman içinde bu yeteneklerini kaybettikleri şeklindedir. Ancak pek çok evrimciye göre dahi, bu senaryo itibar edilecek türden değildir. Ünlü nörobiyolog Erich Jarvis'e göre, kuşlarda ve memelilerde bu özelliğin birden fazla kez kaybedilmesi ve kazanılması ileri derecede imkansız görünmektedir.[28] Jarvis, eğer bu tür gelişmemiş beyin yapıları varsa, bunların neden sürüngenlerde ve dinozorlarda da olmadığını sormaktadır.[29]

Evrimcilerin öne sürdüğü ikinci senaryo ise, bu üç cinsin beyinlerindeki öğrenme yapılarının birbirlerinden bağımsız olarak evrimleştiğidir. Bilimsel hiçbir dayanağı olmayan bu iddia, kuşlardaki bu yeteneğin nasıl ortaya çıktığı, nesilden nesle nasıl aktarıldığı, bu yetenek için gerekli fizyolojik yapının nasıl oluştuğu gibi en temel soruları açıklayamamaktadır. Elbette evrimcilerin daha bir tanesi için öne sürebilecekleri tutarlı bir açıklama yokken, "üç kuş türünde ayrı ayrı evrimleşmiştir" demelerinin makul bir yanı yoktur. Çünkü evrimin açıklayamadığı bu olaylar zincirinin, tesadüflerin eseri olarak 3 ayrı canlıda 3 ayrı süreç içinde gerçekleşmesi, diğer bir deyişle kör ve şuursuz tesadüflerin 3 ayrı kez mucizevi bir başarı elde etmesi mümkün değildir.

Bilimin ortaya koyduğu gerçekler, evrimcilerin bu konudaki çaresizliklerini de gözler önüne sermektedir. Erich Jarvis, elde edilen bilimsel bulgular karşısında düştüğü durumu şöyle dile getirmektedir:

... kuşlar bizim modası geçmiş evrim kavramlarını ... tekrar düşünmemiz için bize meydan okuyor. Eğitimimiz boyunca bize bu kademeli evrim kavramı aşılandı... Bize omurgalıların solucan benzeri canlılardan gelip balığa, amfibiyenlere, sürüngenlere, kuşlara, memelilere ve diğerlerine evrimleştiği ve yaşayan omurgalıların bu vücut planı ve beyin kapasitesindeki aşamaları temsil ettiği söylendi. Ve memelilerin bir kez oluştuktan sonra bunların primatlara ve sonra hiyerarşinin sonunda bulunan insanlara evrimleştiği. Fakat **omurgalıların soy ağacında birbirlerinden geri veya ileri oldukları yönündeki düşünce kesinlikle yanlıştır.**[30]

Evrimcilerin bel bağladıkları soy ağacı, canlılar arasında kurulmak istenen zorlama bir bağdır. Canlılar arasındaki benzerlikler temel alınarak çizilen bu ağaç, gerçekte hiçbir bilimsel zemine dayanmamaktadır. Bunun kaçınılmaz bir sonucu olarak bu sözde evrimsel soy ağacı, çelişkilerle doludur. Bu çelişkilere bir örneği de ses taklidi yapan kuşlar oluşturmaktadır. Bu soy ağacına göre çok farklı kollarda olan üç canlı türü, son derece kompleks bir özelliğe sahiptir ve üçünde de beyinlerinin aynı yedi bölgesi seslendirmenin öğrenilmesinde etkili olmaktadır. Görüldüğü gibi canlılar arasındaki benzerlikler evrime delil oluşturmaz. Bu çaba, bilim adına yapılan taraflı yorumlardan başka bir şey değildir.

Eğer Canlıların Ortak Atadan Geldikleri İspatlanmak İsteniyorsa Bir Mekanizma Gösterilmelidir, Ancak Böyle Bir Mekanizma Yoktur

Canlıların ortak bir atadan geldikleri iddiası kanıtlanmak isteniyorsa buna delil olarak canlılar arasındaki benzerliklerin kullanılması yeterli değildir. Bu iddiayı kanıtlamak için bir mekanizmanın ortaya konulması daha doğru olacaktır. Oysa böyle bir mekanizma henüz ortaya konmuş değildir. Örneğin yarasaların ataları olan fare veya bir çeşit maymunun kolu hangi mekanizmalar çerçevesinde ve nasıl kanada dönüşmüştür? Ya da köpek benzeri bir hayvanın ayakları hangi mekanizmayla, nasıl olup da balina yüzgecine dönüşmüştür? Evrim teorisine göre bunu gerçekleştirmesi gereken iki mekanizma doğal seleksiyon ve mutasyondur. Ancak bu iki mekanizma, belirli bir evrim süreci içindeki ara aşamalar canlıya yarar sağlıyorsa anlam taşır. Oysa sözünü ettiğimiz organların eksik formları canlılara bir yarar sağlamaz, aksine onları sakat hale getirerek dezavantaj nedeni olurlar. Dolayısıyla canlıların kompleks organlarını oluşturabilecek, bu organlara karşılık gelen genetik bilgiyi üretecek bir doğa mekanizması yoktur.

Doğada Birçok Canlının Yapıları Birbirine Benzemektedir Ancak Bunların Ortak Atadan Geldikleri İddia Edilmemektedir

Doğada birçok canlının organları birbirine benzemekte, ancak evrimciler bunların ortak atadan geldiklerine dair herhangi bir iddiada bulunamamaktadırlar. Örneğin ahtapotların gözleri ve insanların gözleri birbirlerine çok benzemektedir, ancak bu organlar evrimcilere göre ortak kökenden gelen benzer yapılar (yani "homolog") değillerdir. Hem sineklerin, hem de kuşların kanatları vardır, ancak bunlar yine homolog olarak nitelendirilmemektedirler. Evrimcilerin büyük benzerlikler taşıyan bu canlılar arasında evrimsel akrabalık iddia edememelerinin nedeni, fosil kayıtlarına ve morfolojiye göre çıkarılan evrim ağaçlarında bu canlıların birbirlerinden çok uzak düşmeleridir. Evrimciler bu nedenle bu organları "homolog" değil "analog" (yani aralarında ortak köken olmamasına rağmen benzer) yapılar olarak tanımlarlar. Ancak bazı benzer yapılar "analog" olabiliyorsa, neden hepsi böyle olmasın? Bu soruya karşı evrimcilerin getirebildikleri tutarlı bir cevap yoktur.

Bunu bir cevapla değil, hayali bir kavram öne sürerek geçiştirmeye çalışırlar. Kavramın ismi "paralel evrim"dir. Paralel evrim, birbirleriyle evrimsel ilişki içinde

olmayan, ancak zaman içinde benzer özellikleri kazanmış olduğu iddia edilen canlılara ve organlara atfedilir. Örneğin ahtapotlar -omurgasız ve dolayısıyla evrimcilere göre ilkel canlılar olmalarına rağmen- gelişmiş bir memeli olan köpek kadar akıllıdırlar. Burada "zeka" faktörünün, birbirinden ayrı ayrı geliştiği iddia edilmekte ve bu hayali olgu evrimciler tarafından "paralel evrim" olarak nitelendirilmektedir. Oysa gerçekte ahtapotların evrime göre ilkel canlılar olmaları sebebiyle zeka düzeyleri çok düşük canlılar olmaları gerekmektedir. Bir diğer örnek ise uçmadır. Bazı memelilerin, sineklerin, kuşların ve soyu tükenmiş sürüngenlerin kanatları vardır; yani uçma en az 4 kere ayrı ayrı canlı kollarında evrimle ortaya çıkmıştır. Peki acaba neden bu canlı grupları ayrı ayrı evrim yollarından aynı sonuca ulaşmışlardır? Bu apayrı canlı gruplarının tesadüfi evrim süreci içinde aynı organ yapılarına ulaşmaları mümkün müdür? Neden tesadüfler her defasında aynı "ortak tasarım"ı izleyeceklerdir? Tüm bu sorular tesadüf açıklamasının saçma olduğunu ve canlılardaki ortak tasarımın, ancak ortak bir tasarımcının varlığıyla, yani Allah'ın yaratmasıyla açıklanabileceğini gösterir.

Moleküler Kanıtlar, Benzerliklerin Ortak Atayla Açıklanabileceği İddiasını Çürütmektedir

Evrim teorisinin canlılardaki benzer yapılar konusundaki iddialarını çürüten en önemli kanıtlar ise, moleküler biyolojiden gelmektedir.

Canlıların organlarını kodlayan genlerin yapısı çözülmeden önce, benzer organların ortak bir atadan geldiği iddiası evrimcilerce makul gösteriliyordu. Ancak genler hakkındaki bilgiler arttıkça, benzer organları kodlayan genler karşılaştırılmaya başlandı ve bu organların çoğu zaman çok farklı genler tarafından kontrol edildiği ortaya çıktı. Bu, ortak ata iddiasına öldürücü bir darbeydi.

Bu darbenin önemli bir örneği, karada yaşayan omurgalıların tamamında rastlanan "beş parmaklı" (*pentadactyl*) el yapısı hakkında ortaya çıkan gerçeklerdir.

Bir kurbağanın, kertenkelenin, sincabın ya da maymunun el ve ayakları beş parmaklıdır. Hatta kuşların ve yarasaların kemik yapıları da bu temel tasarıma uygundur. Evrimciler ise tüm bu canlıların tek bir ortak atadan geldiğini iddia etmektedirler ve beş parmaklılık olgusunu da uzun zaman buna delil saymışlardır.

Oysa bugün evrimciler bile, aralarında hiçbir evrimsel ilişki kuramadıkları farklı canlı gruplarında beş parmaklılık özelliği olduğunu kabul etmektedirler. Örneğin evrimci biyolog M. Coates, 1991 ve 96 yıllarında yayınladığı iki ayrı bilimsel makaleyle, beş parmaklılık (*pentadactyl*) olgusunun, birbirinden bağımsız olarak iki ayrı kez ortaya çıktığını belirtmektedir. Coates'e göre, beş parmaklı yapı, hem anthracosaurlarda hem de amfibiyenlerde birbirinden bağımsız olarak ortaya çıkmıştır.[31] Bu bulgu, beş parmaklılık olgusunun "ortak ata" varsayımına delil oluşturamayacağının bir göstergesidir.

Beş parmaklılık homolojisi konusundaki evrimci iddiaya asıl darbe ise, başta belirttiğimiz gibi moleküler biyolojiden gelmiştir. Evrimci yayınlarda uzunca bir zaman savunulan "beş parmaklılık homolojisi" varsayımı, bu parmak yapısına sahip (*pentadactyl*) olan farklı canlılarda, **parmak yapılarının çok farklı genler tarafından kontrol edildiği** anlaşıldığında çökmüştür. Evrimci biyolog William Fix, bunu şöyle anlatır:

Evrim konusunda homoloji fikrine sıkça başvuran eski ders kitaplarında, farklı hayvanların iskeletlerindeki ayakların yapısı üzerinde özellikle duruluyordu. Dolayısıyla bir insanın kolunda, bir kuşun kanatlarında ve bir yarasanın yüzgeçlerinde bulunan pentadactyl (beş parmaklı) yapı, bu canlıların ortak bir atadan geldiklerine delil sayılıyordu. **Eğer bu değişik yapılar, mutasyonlar ve doğal seleksiyon tarafından zaman zaman modifiye edilmiş aynı gen-kompleksi tarafından yönetiliyor olsalardı, bu teorinin de bir anlamı olacaktı. Ama ne yazık ki durum böyle değildir.** Homolog organların, farklı türlerde tamamen farklı genler tarafından yönetildiği artık bilinmektedir. Ortak bir atadan gelen benzer genler üzerine kurulmuş olan homoloji kavramı çökmüş durumdadır.[32]

2. Sesleri Taklit Etmeyi Öğrenebilen Kuşlar, Beyin Yapılarını Belirleyen Genler Bakımından İnsana Benzerlik Göstermektedir:

Evrimciler genetik benzerliklerin evrimsel akrabalıktan kaynaklandığını öne sürerler. Ancak bu konu bir bütün olarak ele alındığında "biyokimyasal benzerlikler"in evrim teorisini desteklemek bir yana, evrim iddialarının belkemiğini oluşturan sözde evrim soy ağacını geçersiz kıldığı anlaşılmıştır. (Detaylı bilgi için bkz. *DNA'daki Yaratılış Mucizesi*, Harun Yahya)

Moleküler karşılaştırmaların evrim teorisi lehinde değil, aleyhinde sonuçlar verdiği, 1999 yılında *Science* dergisinde yayınlanan "Is It Time to Uproot the Tree of Life?" (Hayat Ağacını Sökme Zamanı mı?) başlıklı bir makalede ifade edilmiştir. Elizabeth Pennisi imzalı makalede, Darwinist biyologların "evrim ağacını" aydınlatmak için yürüttükleri genetik analiz ve karşılaştırmaların tam aksi yönde sonuç verdiği belirtilmiş, "yeni verilerin evrimsel tabloyu kararttığı" ifade edilmiştir:

Bir yıl önce, bir düzineden fazla mikroorganizmanın yeni dizinlenmiş genomlarını inceleyen biyologlar, bu bilgilerin yaşamın erken zamanlarının tarihi hakkındaki kabul edilmiş çizgileri destekleyeceğini ummuşlardı. Ama gördükleri şey onları şaşkına düşürdü. O an mevcut olan genomların karşılaştırılması, yaşamın büyük gruplarının nasıl ortaya çıktığına dair tabloyu aydınlatmamakla kalmadı, onu daha da karışık hale getirdi. Ve şimdi, elde bulunan 8 yeni mikrobial dizilimle birlikte, durum daha da kafa karıştırıcı bir hal aldı...

Çoğu evrimci biyolog, yaşamın başlangıcını üç temel alemde bulabileceklerini düşünüyorlardı... Tam DNA dizilimleri, başka türlü genlerin karşılaştırılmasının yolunu açtığında, araştırmacılar basitçe bu ağaca daha fazla detay ekleyeceklerini umuyorlardı. Ama "hiçbir şey gerçekten bu kadar da uzak olamazdı" diyor Claire Fraser, Rockville Maryland'deki The Institute for Genomic Research'ün başkanı. Aksine, (genetik) karşılaştırmalar, hem RNA ağacıyla hem de birbirleriyle çelişki içinde bulunan pek çok farklı hayat ağacı versiyonu ortaya çıkardı.[33]

Kısacası, canlılık moleküler düzeyde incelendikçe, evrim teorisinin homoloji varsayımları birer birer çökmektedir. Amerikalı moleküler biyolog Jonathan Wells, 2000 yılı basımı kitabında durumu şöyle özetler:

Farklı moleküller üzerine kurulu olan ağaçlardaki uyumsuzluklar ve moleküler analizler sonucunda ortaya çıkan garip sonuçlar, şimdi moleküler filogeniyi bir krize sürüklemiş durumdadır.[34]

Son yıllarda kuşların genetik yapısı üzerine yapılan araştırmalar da, evrimcilerin genetik benzerlik iddiasını tersine çevirmektedir. Bunlardan biri, ünlü nörobiyolog Erich Jarvis ve çalışma arkadaşlarının bulgularıdır. Jarvis ve ekibi kuşların seslendirmeyi nasıl öğrendiklerini anlayabilmek için 30'dan fazla sinek kuşu türü bulunan Brezilya'da , 12 sinek kuşunun beyinlerini incelediler. Kuş, şarkı söylediğinde aktif hale gelen bir genin hareketini araştırırken, "zenk" adı verilen bir genin bu kuşların beyinlerinin yedi ayrı

merkezinde aktif olduğu tespit edildi. Bu özelliğin sadece sinek kuşlarında değil, papağanlarda ve ötücü kuşlarda da bulunduğu ortaya çıktı.[35]

Bu bilgiler doğrultusunda bilim adamları, insan ve kuş beyinleri arasında daha fazla kıyaslama yapmaya başladılar. Ancak insanlarla şempanzeler arasındaki genetik benzerlikleri evrime delil gibi sunmak isteyen evrimciler, kendileri için aleyhte delil oluşturan yönlerde çalışma yapılmasından rahatsızlık duydular. Çünkü şimdiye kadar bu konuda yapılan kıyaslamalar, maymunla insanın ortak atadan geldiği masalını desteklemek için yapılan taraflı yorumlardı. Kuş ve insanlar arasında genetik bir benzerlik kurulması, evrimcilerin bugüne kadar öne sürdükleri sözde delilleri bir kez daha geçersiz kılmaktaydı. Nitekim kendisi de bir evrimci olan Erich Jarvis, evrimcilerin bakış açısından kaynaklanan ve gerçekçi incelemelere engel teşkil eden bu dogmatik yaklaşımın, araştırmalarını yaparken kendisi için önemli bir zorluk oluşturduğunu şöyle ifade etmekteydi:

İnsanlar ve ötücü kuşlar arasındaki asıl fark, memelilerin ve kuşların genel yapı benzerliği dışında, beynin insanlarda kuşlardan daha fazla bulunmasıdır. Kuşların beyinlerindeki sesleri taklit edebilme yapıları ve insan beynindeki dil yapıları arasındaki paralellik hipotezini açıklayabilmek için öncelikle bunların beyinlerinin o kadar farklı olduğunu iddia eden **yüz yıllık dogmayı aşabilmem gerekiyor.**[36]

Evrimcilerin bu rahatsızlığının sebebi, bir sinek kuşu ile insan arasında ortak olabilecek bir genin, homoloji kavramıyla çelişerek evrim aleyhinde delil oluşturmasıdır. Bu nedenle bu konudaki bir bilginin ortaya çıkması konusunda isteksiz davranmaktadırlar. Halbuki bu alanda yapılacak araştırmaların aydınlatıcı olacağından Jarvis şöyle söz etmektedir:

Sinek kuşu kadar insanlardan uzak görünen bir canlı üzerinde yapılan bu tür genetik deneyler bizim insan dilini anlamamıza yardımcı olabilir... Bu DNA parçacıklarında konuşan kuşların beyinlerinden alınan genlerin yüzde 70 ile 80'inde insanlar ve memeliler ile ortak benzerlik gösteren yönler olduğunu buluyoruz.[37]

Darwinistlerin evrim teorisiyle ilgili yaptıkları, işlerine yarayabileceğini düşündükleri bilgileri bazı medya organları desteğiyle evrim kanıtı gibi sunmaktan başka bir şey değildir. Her alanda olduğu gibi genetik benzerlikler konusunda da yanıltıcı bilgiler vermekte, kendi aleyhlerinde gördükleri bilgileri gündeme getirmemeye çalışmakta, kasıtlı yönlendirmeler yapmaktadırlar. Moleküler düzeyde yapılan araştırmalar tarafsız bir gözle değerlendirildiğinde ise ortaya çıkan gerçek çok açıktır: Hiçbir organizma bir diğerinin "atası" değildir, diğerinden daha "ilkel" ya da "gelişmiş" de değildir. Tüm canlıları Allah ayrı ayrı en eksiksiz şekilde, birbirinden kusursuz sistemlerle birlikte yaratmıştır.

Bu gerçeği Allah Kuran'da şöyle bildirmektedir:

O Allah ki, yaratandır, (en güzel bir biçimde) kusursuzca var edendir, 'şekil ve suret' verendir. En güzel isimler O'nundur. Göklerde ve yerde olanların tümü O'nu tesbih etmektedir. O, Aziz, Hakim'dir. (Haşr Suresi, 24)

3. Sesleri Taklit Etmeyi Öğrenen Kuşlar Maymunlardan Daha Üstün Bir Yetenek Sergilemektedirler:

Bilindiği gibi pek çok evrimci, şempanzelerin insanlarla olan sözde akrabalık bağlarına delil sunabilmek amacıyla, şempanzelerle insanlar arasındaki benzerlikleri tespit etmeye çalışırlar. Ancak şempanzelerin dil ve düşünme yetenekleri üzerinde yapılan araştırmalar, onların çok basit bir işaret dili kullandıklarını ortaya çıkarmıştır. Böylece evrimcilerin maymunları konuşmayı öğrenme açısından en elverişli hayvan olarak gösterme yönündeki çalışmaları ise hayal kırıklığı ile sonuçlanmıştır. Bu durum, şempanzeler ve insanlar arasında, evrimcilerin hayal ettiği gibi bir ilişki olmadığını bir kez daha gözler önüne sermiştir.

Harcanan onca zaman ve emeğe karşın sonuçsuz kalan şempanzeleri konuşturma çabaları ne kadar hatalı bir yaklaşım içinde olduklarını da gösterse de, basında bu çalışmalar çarpıtılarak sunulmaktadır. Bunun son örneklerinden biri *Cumhuriyet Bilim Teknik* dergisinin 25 Ocak 2003 tarihli sayısında "Şempanze Konuşabiliyor mu?" başlıklı yazısı olmuştur. Bu yazıda BBC online sitesinde yayınlanan bir habere dayanılarak, "Kanzi" isimli bir şempanzeye konuşma öğretildiği ileri sürülüyordu. Ancak şempanzenin çıkardığı söylenen seslerin "konuşma" yeteneğiyle bir ilgisi bulunmamaktaydı.

Jared Taglialatela ve Sue Savage-Rumbaugh isimli evrimci araştırmacılar, Kanzi ismi verilen şempanzenin bazı davranışlar ve objeler için farklı sesler çıkardığını; "muz", "üzüm", "meyve suyu" ve "evet" anlamına gelen bu sesleri, farklı bağlamlarda kullanmasına rağmen "evet" kelimesini hiçbir koşulda değiştirmediğini iddia etmektedirler. Aynı araştırmacılar, şempanzenin bunu kendisinin öğrendiğini öne sürmektedirler.

Oysa şempanze konuşamamaktadır. İnsanların sahip olduğu "konuşma" yeteneği, belli sesleri çıkarmaktan ibaret değildir; kavramların isimlendirilmesi, gramer kurallarına uygun cümleler kurulması gibi hiçbir hayvan tarafından başarılamayan ve kaynağı da dil bilimciler tarafından açıklanamayan olağanüstü özellikleri içerir. Kanzi'nin tekrarlı kullandığı kelimelerin ise bir "konuşma" olarak alınamayacağı açıktır. Nitekim aynı haberde eleştirmenlerin, seslerin dil olarak tanımlanması için belli bir sözdiziminin bulunması gerektiğini söylediği belirtilmektedir.

Bu noktada evrim teorisi adına bir çelişki de ortaya çıkmaktadır; çünkü ses çıkarma ve taklit etme açısından papağanların en az Kanzi kadar yetenekli olduğu kesin bir gerçektir. Hatta papağanların yetenekleri ile kıyaslandığında şempanzelerin çıkardıkları sesler son derece basit kalmaktadır. Ancak yine de hiçbir gazetede insan ve papağanın evrimsel akraba olduğu yönünde bir habere rastlanmaz.

Bu konuda uzun yıllar çalışmış bilim adamlarının objektif yorumları, Kanzi örneğinde görülen iddiaların birer hayalden ibaret olduğunu ortaya koymaktadır. Ünlü dil bilimci Philip Lieberman, şempanzelere dil öğretme deneylerinin mahkum olduğu başarısızlığı şöyle vurgulamaktadır:

17. yüzyıldan bu yana, hayvan eğitimcileri ve araştırmacılar şempanzelere konuşma öğretmeye çalışmalarına rağmen, bunu becerebilmiş hiçbir şempanze olmamıştır. Gerçekte, bir şempanzenin ses oluşturma anatomisi temel olarak bizimkinden farklıdır. Şempanzeler, beyinlerinin gerekli dil manevralarını planlayıp başarabildiğini farz etsek bile, yine de insan konuşmasının boğuk bir benzerini üretecektirler. Bunu yapabilmek için ise bizim beyinimize sahip olmaları gerekir.[38]

Görüldüğü gibi bir kısım kuşların sesleri taklit edebilme yeteneği, evrimcilerin önemli iddialarından biri olan, "evrimsel soy ağacı" iddiasını bir başka açıdan daha anlamsız kılmaktadır. Çünkü insanla fiziksel olarak hiçbir benzerlik taşımayan bir papağanın konuşma gibi yüksek zeka gerektiren bir yeteneğe sahip olması, hiçbir evrimsel kalıba uymamaktadır. Evrimcilere göre, sözde evrimsel soy ağacında şempanzeler insanın hemen arkasında yer almalıdırlar. Ancak Allah'ın yarattığı canlılardan biri olan konuşan kuşlar, gösterdikleri yüksek şuurla ve sesleri taklit yeteneği ile evrimcilerin bu iddialarını geçersiz kılmaktadırlar.

Evrim teorisinin savunucuları ise konuşan kuşların, teorileri açısından açıklanması son derece zor bir konu olduğunun farkındadırlar. Evrimciler için bu konunun sıkıntı oluşturan bir başka yönü de kuş zekasının kökeni ile ilgilidir: Kuşlar, eğer evrimin öne sürdüğü gibi primatlardan daha az gelişmişlerse, çok küçük beyne sahip olmalarına rağmen, hayali evrim ağacında kendilerinden daha ileri oldukları öne sürülen primatların sahip olmadığı bu özelliği birdenbire nasıl kazanmışlardır? Örneğin bir karga türü olan "Mynah" kuşları da insan konuşmasını taklit edebilmektedirler. Fakat primatlar bunu yapamazlar. Evrimciler bu konuya açıklama getirmeye çalışırken, primatların konuşmaları taklit etme yeteneklerinin olmayışını, gırtlak yapılarındaki farklılığa bağlarlar. Ancak bu hiçbir şekilde yeterli bir açıklama değildir. Kuşların da gırtlak yapıları insana kesinlikle benzemez, ancak Allah'ın onlara verdiği yetenek sayesinde, insan konuşmalarını rahatlıkla taklit edebilirler. Evrimcilerin bu iddiasının geçersizliğini Cambridge Üniversitesi zoologlarından ve alanında tanınmış bir otorite olan W. H. Thorpe şu şekilde ifade etmektedir:

Burada söylenebilecek tek şey, insan konuşmasını taklit etme konusunda kuşların seslendirme organlarının çok açık bir biçimde şempanze ya da gorilden daha az uygun olduğudur. Bence ... eğer bir kuş gırtlağını (syrinx) şimdiye dek onu ilk defa gören bir gırtlak uzmanına gösterseniz ve ona **"Böyle bir gırtlağa sahip canlı nasıl konuşabilir?" diye sorsanız, buna: "Kesinlikle imkansız" diye yanıt verecektir.**
39

Görüldüğü gibi Allah'ın bir kısım kuşlara verdiği bu yetenek, evrimci açıklamaları geçersiz kılan önemli örneklerdendir. Gırtlak yapıları ne kadar farklı olursa olsun, Allah, bu kuşları konuşmaya elverişli şekilde yaratmıştır ve söz konusu kuşlar insanları hayrete düşürecek şekilde net konuşabilmektedirler. Unutmamak gerekir ki, Rabbimiz, benzersiz yaratan ve dilediğine **"nutku verip konuşturan"**dır. **(Fussilet Suresi, 21)**

4. Sesleri Taklit Etmeyi Öğrenen Kuşlar Maymunlardan Daha İleri Bir Zeka Sergilemektedirler:

Daha evvel de belirttiğimiz gibi, evrimciler kurdukları senaryoyu maymunlarla insanların ortak atadan geldikleri şeklinde belirlemişlerdir. Ancak hiçbir bilimsel delile dayanmayan bu önkabul çelişkilerle doludur ve sözde evrim soy ağacını bir başka açıdan daha geçersiz kılmaktadır. Evrimciler, insanın en yakın akrabasının şempanzeler olduğu varsayımıyla yola çıktıkları için, şempanzelerle insan arasında davranış açısından da benzerlikler kurmaya çalışırlar. Böylelikle zeka açısından insana en yakın canlının şempanze olduğu izlenimini vermeye çalışırlar. Oysa şempanzenin insandan sonra en zeki canlı olduğu görüşünü çürüten birçok canlı vardır.

Bunun bir örneği "Alex" adında gri Afrika papağanının yetiştiricisi olan profesör Irene Pepperberg'in tespitleridir. Cisimlerle oynamanın ve konuşmanın uzun zamanlar sadece insanlara has özellikler olduğu düşünülmüştür. Pepperberg'in bu konudaki gözlemleri şöyledir:

... çocuklar kelimeleri 22 aylıkken birleştirmeye başlıyorlar... Bu nedenle sadece "kurabiye" ve "süt" kelimelerini tanımakla kalmıyorlar, aynı zamanda "süt istiyorum" ya da "daha fazla kurabiye" diyebiliyorlar... Ayrıca bu birleştirme davranışını oyuncaklarıyla fiziksel birleştirmeler yaparken de kullanma eğilimindeler. Böylece, bardakları dizildikleri boyutlara göre almaya başlıyorlar ve bunun gibi diğer örnekler de var.[40]

Olaylarla sesler arasında bağlantı kurma yeteneğinin papağanlarda da görülmesi Pepperberg'in Amerika Bilim Geliştirme Derneğindeki bir toplantıda şu sözleri sarf etmesine sebep olmuştur:

Sesli ve fiziksel birleştirme davranışlarının aynı anda ortaya çıkması primatların beyinlerindeki bölgelerden türeyen yalnız primatlara has bir özellik olarak düşünülürdü. Bu özelliği primatlardan çok uzak olan hayvanlarda bulmak heyecan verici.[41]

Görüldüğü gibi, evrimcilerin yalnızca primatlara has olduğunu ileri sürdükleri bir özelliğin, hayali evrim soy ağacında apayrı bir kolda olan papağanlarda da bulunması, evrim açısından büyük bir çıkmazdır. Papağanların ve diğer bazı kuş cinslerinin böylesine kompleks bir beyin kapasitesine sahip olması tüm evrimsel şemaları geçersiz kılmaktadır. Ne evrimcilerin öne sürdüğü gibi küçükten büyüğe doğru gelişen beyin kapasiteleri mevcuttur ne de primatlar insanların atasıdır.

Üstelik doğada akılcı davranışlar gösteren birçok tür vardır. Örneğin kunduzlar akıntıya karşı hidrodinamik açıdan ideal ölçülere sahip barajlar oluşturarak yuvalar

yapabilmekte, termitler özel havalandırma kanallarına sahip dev yuvalar inşa edebilmekte, balarıları geometri ve matematik bilgisine dayalı petekler inşa edebilmektedirler. Böyle kompleks davranışlar gerçekleştirmelerine rağmen tüm bu canlılar küçücük beyinlere sahiptirler. Bu mucizevi davranışlara son bir örneği, Oxford Üniversitesi laboratuvarında incelenen Betty isimli bir karganın yaptıkları oluşturmaktadır.

Betty hiçbir yönlendirme olmaksızın bir metal çubuğu bir amaca hizmet edecek şekilde bükerek bir alet haline getirmiştir. Karga derin bir kabın dibinde bulunan yiyeceğe gagasıyla erişemeyince laboratuvarda kendi bulduğu bir metal çubuğun ucunu büküp kanca haline getirmiştir. Daha sonra metal çubuğu kullanarak yiyeceği kolayca dışarı çıkarmıştır. Burada bilim adamlarını hayrete düşüren önemli bir nokta vardır. Betty, daha önce hiç karşılaşmadığı bir malzemenin boyu ve esnekliğiyle işe yarar olduğunu anlayabilmiştir. Esnek malzemeyi tam da amaca uygun şekilde bükmeyi başarmıştır. Betty'nin bu başarısının tesadüf olup olmadığını görmek isteyen bilim adamları kargayı test ettiklerinde 10 denemeden 9'unda aynı başarıyı görmüşlerdir.

Bilim adamları küçücük beynine rağmen Betty'nin şempanzelerden daha ileri bir zeka seviyesi ortaya koyduğunu belirtmişlerdir. Darwinist ön yargılarını koruyan BBC, konuyla ilgili olarak "*Betty en yakın akrabalarımızı utandırdı"* yorumunu yapmıştır. Bir başka deyişle Betty, evrimcilerin zekanın kökeniyle ilgili kabullerini altüst etmiştir. Betty'yi araştıran Oxford'lu bilim adamı Alex Kacelnik şu yorumu yapmıştır:

Hayvanlar arasında en zeki olanların primatlar olduklarını düşünüyoruz, çünkü bize en yakın türü onlar oluşturuyor. Ancak bu hayvan (Betty) görmüş olduğumuz herhangi bir primattan daha zeki.[42]

Betty, "zeki" davranışlarda bulunabilen pek çok kuştan sadece biridir. Bu konuda bilim dünyasında yapılan daha çok sayıda çalışma vardır. Şu açık bir gerçektir ki, şempanzelerin zekasından söz eden ve sonra da bunu insanla şempanzeler arasında bir akrabalık olduğu iddiasına dayanak gibi gösteren her yorum yanlıştır.

Hayvanların davranışlarının kaynağı ne olursa olsun evrim iddiaları bu özellikler karşısında çaresiz kalmaktadır. Pek çok kuşun davranışları genetik yapılarında doğuştan belirlenmiştir. Fakat böyle bir durumda bu davranışları kuşların genlerine kimin kodladığı sorusu akla gelmektedir. Evrimcilerin bu davranışlara içgüdü demeleri bu soruyu yine yanıtsız bırakmaktadır. Çünkü bu davranışlar kuşlara Allah'ın ilhamıdır ve içgüdü gibi ne olduğu belirsiz kavramlarla açıklanamaz. Birkaç kuş türünde görülen sonradan öğrenmeye dayalı davranışlar ise, evrimcilerin içgüdü deyip geçemedikleri bir başka açmazdır. Papağanlar gibi konuşmayı öğrenebilen kuşlarda gözlemlenen şaşırtıcı derecedeki bilinçli davranışlar da, Allah'ın onlara ilhamıdır.

SONUÇ

Bu kitapta Allah'ın yarattığı harika canlılardan biri olan "sesleri taklit edebilen kuşları" ele aldık. Duydukları sesleri taklit edebilmek, konuşabilmek için sahip olmaları gereken mekanizmanın mükemmelliğine tanıklık ettik. İnsan bile zeka olarak açık üstünlüğüne rağmen çoğu zaman başka sesleri veya konuşmaları taklit etmekte zorlanırken, bu küçücük kuşların duydukları pek çok sesi kusursuz taklit edebilmeleri, konuşma yeteneği göstermeleri kuşkusuz olağanüstü bir durumdur. Araştırmalar sonucunda elde edilen bilimsel bulgular, kuşlardaki bu mükemmel mekanizmanın kusursuz bir tasarımın eseri olduğunu ortaya koymaktadır. Allah'ın üstün ilim ve sanatı, yarattığı varlıklarda gösterdiği ihtişam hiçbir aldatıcı teoriyle örtülemeyecek kadar açıktır. Kuğular, tavus kuşları, rengarenk papağanlar, muhabbet kuşları ve daha saymakla hatta genelleme yapmakla bitiremeyeceğimiz kadar pek çok canlı, tesadüf iddialarını yalanlamakta, her an her dakika kendilerini yaratan Rabbimiz'in sonsuz gücünü sergilemektedirler.

Öte yandan kitabın çeşitli bölümlerinde değindiğimiz gibi Darwinistler, bu mükemmel sistemi tesadüflerle açıklamaya çalışmakta ısrar etmektedirler. Darwinist zihniyete göre, çevremizde gördüğümüz tüm canlılar, bu canlıların sergiledikleri bütün yetenekler, her türlü estetik ve güzellik kör tesadüflerin eseridir. Oysa yaşamın ve canlıların her anına hakim olan şuur ve tasarımın tesadüflerle açıklanması hiçbir şekilde mümkün değildir. Darwinistlerin bu açık gerçeği görememeleri, daha doğrusu görmelerine rağmen kabullenmemeleri ise tamamen ideolojiktir. Bu kişilerin evrim teorisine olan bağlılıkları, söz konusu teorinin hayatın kökenini açıkladığına duydukları inançtır. Evrimin hayatın kökenini açıklayamadığını kabullenmeleri ise, geriye kalan tek ve doğru alternatifi yani "yaratılış gerçeği"ni kabullenmeleri anlamına gelecektir. Bu da, Darwinizm'in ve bağlı olduğu materyalist ideolojinin tamamen çökmesi demektir.

Unutmamak gerekir ki çevremizde binlerce örneğini gördüğümüz -Darwinistlerin şiddetle görmezlikten geldikleri- Allah'ın yaratış mucizeleri, inkarcıların çarpık felsefelerini yerle bir edecek önemli delillerdir. Canlılardaki muhteşem yapıyı ve evrendeki olağanüstü dengeyi gören vicdan sahibi her insan, bunları var eden gücün, üstün ve hakim olan Rabbimiz olduğunu açıkça görecektir. Böylece yaklaşık 1.5 asırdır dünyayı aldatan Darwinizm ve dolayısıyla materyalist felsefe yıkılacak, insanlar Allah'ın varlığını kavrayacak ve Rabbimiz'in dilediği güzel ahlaka göre yaşamaya başlayacaklardır. Darwinizm'in temelini oluşturduğu batıl fikir sistemi, Allah'ın **"Hayır, Biz hakkı batılın üzerine fırlatırız, o da onun beynini darmadağın eder. Bir de bakarsın ki, o yok olup gitmiştir..." (Enbiya Suresi, 18)** ayetinde bildirdiği gibi tamamen yok olacaktır.

Ek Bölüm
Evrim Yanılgısı

D arwinizm, yani evrim teorisi, yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok mucizevi bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini artık "yaratılış gerçeğiyle" açıklamaktadırlar.

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık

belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu. Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve

deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti: **"Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür."** [43]

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı: **"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır."** [44]

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi.

O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı. [45]

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti. [46]

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci *Earth* dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı? [47]

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile inanılmaz derecede karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, 10^{950}'de 1'dir. Ancak matematikte 10^{50}'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır. Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır. [48]

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır.

Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: *Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...*

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve *Türlerin Kökeni* adlı kitabında **"Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz"** demek zorunda kalmıştı.[49]

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti.[50]

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20.yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: **Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.**

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rasgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir.[51]

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara **"ara-geçiş formu"** adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir.[52]

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz.[53]

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci Biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir.[54]

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani **"türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.**

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- Australopithecus
2- Homo habilis
3- Homo erectus
4- Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen *"Australopithecus"* ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin *Australopithecus* örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir.[55]

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, *Australopithecuslar*'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, *"Homo sapiens*'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder.[56]

Evrimciler *"Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens"* sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, *Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus*'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir.[57]

Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır.[58]

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler. [59]

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir. Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle Australopithecus fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere

dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür. [60]

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10^{-950} olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz **atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar.** Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. **Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.**

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne

gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır.

Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir?

Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın

yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz.[61]

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendi deyimleriyle "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği göreceklerdir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcı'nın eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, pofesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, eski Mısırlıların sözde Güneş Tanrısı Ra'ya, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azab onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)

... Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah Hicr Suresi’nde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa'ya, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa, büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayetler şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la - Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayetteki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayetlerde de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda"

küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim önceleri ateist olan fakat daha sonra gerçekleri gören felsefeci Malcolm Muggeridge, böyle bir durumdan endişelendiğini şöyle itiraf etmektedir:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır.[62]

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

... Sen yücesin, bize öğrettiğinden
başka bizim hiçbir bilgimiz yok.
Gerçekten Sen, herşeyi bilen,
hüküm ve hikmet sahibi olansın.
(Bakara Suresi, 32)

NOTLAR

1- R. C. Sproul, *Not A Chance, The Myth of Chance in Modern Science & Cosmology*, Baker Books, 3. baskı, USA, 1997, s. 9.

2- R. C. Sproul, *Not A Chance, The Myth of Chance in Modern Science & Cosmology,* Baker Books, 3. baskı, USA, 1997, s. 8; [Jaki, *God and the Cosmologists*, s. 149; Pierre Delbet, *La Science et la réalité*, Paris: Flammarion, 1913, s. 238].

3- William Dembski, *Mere Creation, Science, Faith & Intelligent Design*, InterVarsity Press, USA, 1998, s. 194.

4- Irene Maxine Pepperberg, *The Alex Studies*, Harvard University Press, England, 1999, ss. 46-47.

5- http://www.linguistlist.org/~ask-ling/archive-1997.10/msg01480.html.

6- http://www.eeb.uconn.edu/courses/Ornithology/EEB281_1_Vocalizations.htm.

7- Lesley J. Rogers & Gisela Kaplan, *Songs, Roars and Rituals, Communication In Birds, Mammals and Other Animals*, USA, 2000, s.81.

8- http://instruct1.cit.cornell.edu/courses/bionb424/students/mdr17/neurophysiology.html.

9- (http://www.earthlife.net/birds/ hearing.html)

10- Theodore Xenophon Barber, Phd., *The Human Nature of Birds*, USA, 1993, s. 36.

11- Theodore Xenophon Barber, Phd., *The Human Nature of Birds*, USA, 1993, s. 37.

12- http://www.alexfoundation.org/research/articles/birdsusa.html; Irene M. Pepperberg, Ph.D., Robyn J. Bright, *Birds*, USA, 1990 Annual.

13- http://www.alexfoundation.org.

14- Lesley J. Rogers & Gisela Kaplan, *Songs, Roars and Rituals, Communication In Birds, Mammals and Other Animals*, USA, 2000, s. 72.

15- Irene Maxine Pepperberg, *The Alex Studies*, Harvard University Press, England, 1999; http://www.alexfoundation.org/research/articles/harvard/harvard.html.

16- "Parrots may be smart as chimps and dolphins", *The Augusta Chronicle*; http://www.augustachronicle.com/stories/110897/tech_parrots.html.

17- Lesley J. Rogers & Gisela Kaplan, *Songs, Roars and Rituals, Communication In Birds, Mammals and Other Animals*, USA, 2000, s. 71.

18- http://luscinia.biologie.fu-berlin.de/research/maintop/memory_eng.html.

19- Theodore Xenophon Barber, Phd., *The Human Nature of Birds*, USA, 1993, s.10.

20- Lesley J. Rogers & Gisela Kaplan, *Songs, Roars and Rituals, Communication In Birds, Mammals and Other Animals*, USA, 2000.

21- Theodore Xenophon Barber, Phd., *The Human Nature of Birds*, USA, 1993, s. 4.

22- Theodore Xenophon Barber, Phd., *The Human Nature of Birds*, USA, 1993, ss. 79-80.

23- Theodore Xenophon Barber, Phd., *The Human Nature of Birds*, USA, 1993, s. 80.
24- Theodore Xenophon Barber, Phd., *The Human Nature of Birds*, USA, 1993, s. 34.
25- Lesley J. Rogers & Gisela Kaplan, *Songs, Roars and Rituals, Communication In Birds, Mammals and Other Animals*, USA, 2000, ss. 78-79.
26- http://whalonlab.msu.edu/Student_Webpages/Bird_song/page.
27- http://whalonlab.msu.edu/Student_Webpages/Bird_song/page.
28- http://www.dukemagazine.duke.edu/dukemag/issues/111201/brain.html.
29- http://www.dukemagazine.duke.edu/dukemag/issues/111201/brain.html.
30- http://www.dukemagazine.duke.edu/dukemag/issues/111201/brain.html.
31- William Fix, *The Bone Peddlers: Selling Evolution*, Macmillan Publishing Co., New York, 1984, s. 189.
32- Coates M. 1991. New palaeontological contributions to limb ontogeny and phylogeny. In: J. R. Hinchcliffe (ed.) Developmental Patterning of the Vertebrate Limb 325-337. New York: Plenum Press; Coates M. I. 1996. The Devonian tetrapod Acanthostega gunnari Jarvik: postcranial anatomy, basal tetrapod interrelationships and patterns of skeletal evolution. Transactions of the Royal Society of Edinburgh 87: 363-421
33- Elizabeth Pennisi, "Microbes, Immunity, and Diease: Is It Time to Uproot the Tree of Life?" *Science*, cilt 284, no. 5418, 21 May 1999, ss. 1305-1307.
34- Jonathan Wells, *Icons of Evolution,* Regnery Publishing, 2000, s. 51.
35-http://www.icb.ufmg.br/~lbem/aulas/grad/tge/biodiv/birdslanguage.html
36- http://www.dukemagazine.duke.edu/dukemag/issues/111201/brain2.html.
37- http://www.dukemagazine.duke.edu/dukemag/issues/111201/brain.html.
38- Philip Lieberman, "Peak Capacity," *The Sciences*, cilt 37, Kasım-Aralık 1997, s. 27.
39- http://members.aol.com/rmallott2/origin.htm ; *The Origin of Language:The General Problem*, Cracow, 1986; Thorpe, W.H., "Animal vocalisation and communication. In Brain Mechanisms Underlying Speech and Language", Grune & Stratton, New York, 1967, ss. 1-12.
40- http://news.bbc.co.uk/1/
hi/in_depth/sci_tech/2002/
boston_2002/1821654.stm.
41- http://news.bbc.co.uk/1/hi/
in_depth/sci_tech/2002/
boston_2002/1821654.stm.
42- http://www.reuters.com/news_article.jhtml;
jsessionid=ULR5HJFNPM2KICRBAEZSFEY?type=search&StoryID=1311577.
43- Sidney Fox, Klaus Dose, *Molecular Evolution and The Origin of Life*, Marcel Dekker, New York, 1977, s. 2.
44- Alexander I. Oparin, *Origin of Life*, Dover Publications, New York, 1936, 1953 (yeni baskı), s. 196.

45- "New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", *Bulletin of the American Meteorological Society*, cilt 63, Kasım 1982, ss. 1328-1330.
46- Stanley Miller, *Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules*, 1986, s. 7.
47- Jeffrey Bada, *Earth*, Şubat 1998, s. 40.
48- Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on Earth"*, Scientific American*, cilt 271, Ekim 1994, s. 78.
49- Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 189.
50- Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 184.
51- B. G. Ranganathan, *Origins?*, The Banner Of Truth Trust, Pennsylvania, 1988.
52- Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 179.
53- Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", *Proceedings of the British Geological Association*, cilt 87, 1976, s. 133.
54- Douglas J. Futuyma, *Science on Trial*, Pantheon Books, New York, 1983, s. 197.
55- Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, To plinger Publications, New York, 1970, 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", *Nature*, cilt 258, s. 389.
56- J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", *Scientific American*, Aralık 1992.
57- Alan Walker, *Science*, cilt 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, *Physical Antropology*, 1. baskı, J. B. Lipincott Co., New York, 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, cilt 3, Cambridge University Press, Cambridge, 1971, s. 272.
58- *Time*, Kasım 1996.
59- S. J. Gould, *Natural History*, cilt 85, 1976, s. 30.
60- Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, Toplinger Publications, New York, 1970, s. 19.
61- Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", *The New York Review of Books*, 9 Ocak 1997, s. 28.
62- Malcolm Muggeridge, *The End of Christendom*, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s. 43.